

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-90-08

Druk nr 672
Warszawa, 23 czerwca 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt wraz z projektami aktów wykonawczych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt

Art. 1. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w odnośniku nr 1 do ustawy w pkt 1:

a) uchyla się lit. i, o oraz p,

b) dodaje się lit. z w brzmieniu:

„z) dyrektywy Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz. Urz. UE L 328 z 24.11.2006, str. 14, z późn. zm.);”;

2) w art. 1 w pkt 1:

a) lit. i otrzymuje brzmienie:

„i) prowadzenia:

- przedsiębiorstwa produkcyjnego sektora akwakultury,
- zakładu przetwórczego przetwarzającego lub poddającego ubojowi zwierzęta akwakultury w ramach zwalczania chorób zakaźnych tych zwierząt,”

b) dodaje się lit. p w brzmieniu:

„p) prowadzenia:

- miejsc innych niż przedsiębiorstwa produkcyjne sektora akwakultury, w których zwierzęta wodne są utrzymywane bez zamiaru umieszczenia na rynku,
- łowisk typu „wpuść i złów”,
- przedsiębiorstw produkcyjnych sektora akwakultury, które umieszczają na rynku zwierzęta akwakultury wyłącznie w celu spożycia przez ludzi, w zakresie określonym w art. 1 ust. 3 lit. c rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz. Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 55, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, str. 14), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 853/2004” ”;

3) w art. 2:

a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) akwakultura – chów lub hodowlę zwierząt akwakultury przy użyciu technik stosowanych w celu zwiększenia produkcji tych zwierząt powyżej parametrów możliwych do osiągnięcia w naturalnym środowisku, przy czym zwierzęta te na etapie chowu lub hodowli wraz z odłowem lub zbiorem stanowią przedmiot własności osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej;”

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zwierzęta akwakultury – zwierzęta wodne będące w jakimkolwiek stadium rozwoju, w tym jaja, oraz nasienie lub gamety, hodowane w danym gospodarstwie lub na obszarach hodowli mięczaków, a także dzikie zwierzęta wodne przeznaczone do hodowli w danym gospodarstwie lub na obszarze hodowli mięczaków;”

c) uchyla się pkt 3,

d) po pkt 3 dodaje się pkt 3a – 3c w brzmieniu:

„3a) zwierzęta wodne – ryby należące do nadgromady bezzuchwoców (Agnatha) oraz do gromad ryb chrzęstnych (Chondrichthytes) i ryb kostnych (Osteichthytes), a także mięczaki należące do typu Mollusca oraz skorupiaki należące do podtypu Crustacea;

3b) ozdobne zwierzęta wodne – zwierzęta wodne hodowane, utrzymywane lub umieszczane na rynku w celach ozdobnych;

3c) dzikie zwierzęta wodne – zwierzęta wodne inne niż zwierzęta akwakultury;”

e) po pkt 6 dodaje się pkt 6a i 6b w brzmieniu:

„6a) chów lub hodowla zwierząt akwakultury – hodowanie zwierząt akwakultury w danym gospodarstwie lub na obszarze hodowli mięczaków;

6b) łowisko typu „wpuść i złów” – stawy lub inne urządzenia, w których populację zwierząt akwakultury utrzymuje się wyłącznie w celach wędkarstwa rekreacyjnego przez odnowę tej populacji;”

f) pkt 8 – 10 otrzymują brzmienie:

„8) gospodarstwo – obiekty budowlane, przestrzenie wolne lub inne miejsca, gdzie przebywają zwi-

rzęta gospodarskie, a w przypadku zwierząt akwakultury – jakiegokolwiek miejsca, w tym miejsca zamknięte, lub obiekty budowlane wykorzystywane przez przedsiębiorstwo produkcyjne sektora akwakultury, gdzie zwierzęta te są hodowane z zamiarem umieszczenia na rynku, z wyłączeniem miejsc, w których dzikie zwierzęta wodne złowione lub zebrane w celu spożycia przez ludzi są tymczasowo, bez karmienia, przetrzymywane przed poddaniem ich ubojowi;

9) niejadalne produkty pochodzenia zwierzęcego – materiał biologiczny i jaja wylęgowe drobiu;

10) materiał biologiczny – nasienie, komórki jajowe, zarodki oraz tkanki użyte do ich produkcji, pochodzące od zwierząt, przeznaczone do wykorzystania w rozrodzie, z wyłączeniem jaj wylęgowych drobiu i zwierząt akwakultury;”;

g) po pkt 20 dodaje się pkt 20a i 20b w brzmieniu:

„20a) przedsiębiorstwo produkcyjne sektora akwakultury – zorganizowany zespół składników niematerialnych i materialnych, przeznaczony do prowadzenia dowolnej działalności w zakresie chowu, hodowli, utrzymania lub pielęgnacji zwierząt akwakultury;

20b) zakład przetwórczy – zakład, w którym jest prowadzona działalność w zakresie przetwarzania zwierząt akwakultury przeznaczonych do spożycia przez ludzi, zatwierdzony zgodnie z art. 4 rozporządzenia nr 853/2004;”;

h) pkt 21 otrzymuje brzmienie:

„21) choroby zakaźne zwierząt – wywołane przez biologiczne czynniki chorobotwórcze choroby zwi-

rząt, które ze względu na sposób powstawania lub szerzenia się stanowią zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub ludzi, a w przypadku zwierząt wodnych – bezobjawowe lub objawowe zakażenie biologicznym czynnikiem chorobotwórczym;”,

i) po pkt 21c dodaje się pkt 21d w brzmieniu:

„21d) podwyższona śmiertelność – niewyjaśnione przypadki śmiertelności u zwierząt akwakultury znacznie przekraczające poziom ustalony między podmiotem prowadzącym działalność w danym gospodarstwie lub na danym obszarze hodowli mięczaków a powiatowym lekarzem weterynarii dla tego gospodarstwa lub obszaru w danych warunkach;”,

j) pkt 25 otrzymuje brzmienie:

„25) zwierzę z gatunku wrażliwego – zwierzę z danego gatunku, które może zostać zakażone lub może skażać, lub zakażać, a w przypadku zwierząt akwakultury zwierzę, dla którego w warunkach naturalnych lub w warunkach doświadczalnych zbliżonych do warunków naturalnych potwierdzono zakażenie czynnikiem chorobotwórczym;”,

k) pkt 32 otrzymuje brzmienie:

„32) wektor – zwierzę z gatunku niewrażliwego na chorobę, za pośrednictwem którego może być przenoszony czynnik chorobotwórczy z jednego zwierzęcia z gatunku wrażliwego na drugie zwierzę;”,

l) po pkt 36 dodaje się pkt 36a i 36b w brzmieniu:

„36a) enklawa – gospodarstwo lub gospodarstwa, w których utrzymuje się populacje zwierząt wod-

nych o ustalonym statusie zdrowotnym w odniesieniu do określonej choroby zakaźnej, z tym że w przypadku kilku gospodarstw za enklawę uważa się gospodarstwa objęte wspólnym systemem bezpieczeństwa biologicznego, na który składają się takie same środki nadzoru stanu zdrowia zwierząt wodnych, zapobiegania chorobom zakaźnym tych zwierząt oraz zwalczania tych chorób;

36b) strefa – obszar geograficzny z jednolitym systemem hydrologicznym obejmujący:

- a) część obszaru zlewni od źródła lub źródeł cieków wodnych do miejsca zlokalizowania naturalnych lub sztucznych barier, zapobiegających wędrówce zwierząt wodnych z niżej położonej części zlewni, lub
- b) całkowity obszar zlewni od źródła lub źródeł cieków wodnych do ujścia rzeki, lub
- c) więcej niż jeden obszar zlewni wraz z ujściami rzeki, które są przez te ujścia ze sobą powiązane epizootycznie;”;

4) po art. 3 dodaje się art. 3a w brzmieniu:

„Art. 3a. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) zwierząt wodnych łowionych w celu produkcji mączki rybnej, paszy dla ryb, oleju rybnego i podobnych produktów;
- 2) ozdobnych zwierząt wodnych chowanych lub hodowanych w celach niezarobkowych w akwariach (akwaria niekomercyjne);
- 3) dzikich zwierząt wodnych łowionych lub zbieranych w celu bezpośredniego wprowadzenia do łańcucha żywnościowego.”;

5) w art. 4 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Wymagania weterynaryjne dla prowadzenia działalności nadzorowanej w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa produkcyjnego sektora akwakultury lub zakładu przetwórczego obejmują także wymagania dotyczące programów nadzoru stanu zdrowia zwierząt akwakultury opracowanych przez podmioty prowadzące tę działalność oraz kontroli.”;

6) w art. 5:

a) w ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) w art. 1 pkt 1 lit. a, c – f, h, i, l, jest dozwolone po stwierdzeniu przez powiatowego lekarza weterynarii właściwego ze względu na przewidywane miejsce jej prowadzenia, w drodze decyzji, spełniania wymagań weterynaryjnych określonych dla prowadzenia danego rodzaju działalności;

2) w art. 1 pkt 1 lit. b, g, j, k, n, p, jest dozwolone po uprzednim zgłoszeniu, w formie pisemnej, zamiaru jej prowadzenia powiatowemu lekarzowi weterynarii właściwemu ze względu na przewidywane miejsce jej prowadzenia.”,

b) w ust. 4 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) stwierdzającą spełnianie wymagań weterynaryjnych, jeżeli wymagania określone dla danego rodzaju działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a, c – f, h, i, l, są spełnione;

2) odmawiającą stwierdzenia spełniania wymagań weterynaryjnych, jeżeli wymagania określone dla danego rodzaju działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a, c – f, h, i, l, nie są spełnione.”,

c) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Powiatowy lekarz weterynarii po otrzymaniu zgłoszenia zamiaru prowadzenia przez podmiot działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. b, g, j, k, p, wydaje decyzję o nadaniu temu podmiotowi weterynaryjnego numeru identyfikacyjnego.”;

7) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Podmiot prowadzący działalność nadzorowaną, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a – l, n, p oraz w art. 4 ust. 3, informuje, w formie pisemnej, powiatowego lekarza weterynarii o zaprzestaniu prowadzenia określonego rodzaju działalności nadzorowanej, a także o każdej zmianie stanu prawnego lub faktycznego związanego z prowadzeniem tej działalności, w zakresie dotyczącym wymagań weterynaryjnych, w terminie 7 dni od dnia zaistnienia takiego zdarzenia.”;

8) w art. 8 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Powiatowy lekarz weterynarii w przypadku stwierdzenia, że przy prowadzeniu działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a – n, p lub w art. 4 ust. 3, są naruszone wymagania weterynaryjne określone dla tej działalności, w zależności od zagrożenia stwarzanego dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, wydaje decyzję:”;

9) w art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Powiatowy lekarz weterynarii powiadamia o wydaniu decyzji zakazującej prowadzenia działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a, d – f, i, h, l, p oraz w art. 4 ust. 3, za pośrednictwem wojewódzkie-

go lekarza weterynarii, Głównego Lekarza Weterynarii, który informuje o tym Komisję Europejską oraz pozostałe państwa członkowskie Unii Europejskiej.”;

10) w art. 10:

a) w ust. 1 w pkt 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„dla prowadzenia poszczególnych rodzajów działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a – n, p, w tym może określić:”

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalania weterynaryjnego numeru identyfikacyjnego nadawanego podmiotom prowadzącym działalność nadzorowaną, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a – l, o, p, mając na względzie zapewnienie właściwego sprawowania nadzoru nad prowadzeniem danego rodzaju działalności.

3. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia:

1) dodatkowe wymagania, jakie powinien spełniać wniosek o stwierdzenie spełniania wymagań weterynaryjnych lub zgłoszenie zamiaru prowadzenia działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a – l, n, p oraz w art. 4 ust. 3,

2) szczegółowy sposób dokonywania zgłoszenia zamiaru zaprzestania prowadzenia działalności nadzorowanej, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a – l, n, p oraz w art. 4 ust. 3

– mając na względzie zapewnienie prawidłowego sprawowania przez powiatowego lekarza wetery-

narii nadzoru nad prowadzeniem danego rodzaju działalności nadzorowanej.”;

11) w art. 11:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Powiatowy lekarz weterynarii prowadzi rejestr podmiotów prowadzących działalność nadzorowaną, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a – l, n, p oraz w art. 4 ust. 3, na obszarze jego właściwości.”,

b) w ust. 3 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Główny Lekarz Weterynarii podaje do publicznej wiadomości informacje zawarte w rejestrze w części dotyczącej podmiotów prowadzących działalność nadzorowaną, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. i oraz p.”;

12) w art. 12:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) listy podmiotów prowadzących działalność nadzorowaną, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a, d – f, h, i, l, p;”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Główny Lekarz Weterynarii przesyła Komisji Europejskiej listy podmiotów prowadzących działalność nadzorowaną, o której mowa w art. 1 pkt 1 lit. a, d – f, h, i, l, p oraz w art. 4 ust. 3, i informuje Komisję Europejską o każdej zmianie w tym zakresie.”;

13) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. Przepisów rozdziału 2 nie stosuje się do działalności w zakresie utrzymywania ozdobnych zwierząt wodnych w celach zarobkowych w akwariach (akwaria komercyjne), sklepach

zoologicznych, sklepach ogrodniczych, stawach ogrodowych lub hurtowniach, jeżeli obiekty te:

- 1) nie mają bezpośredniego kontaktu z wodami naturalnymi lub
- 2) są wyposażone w system oczyszczania ścieków ograniczający do dopuszczalnego poziomu ryzyko przeniesienia chorób zakaźnych tych zwierząt do wód naturalnych.”;

14) w art. 22 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Dopuszcza się handel niejadalnymi produktami pochodzenia zwierzęcego, jeżeli zostały spełnione wymagania określone w przepisach o kontroli weterynaryjnej w handlu oraz gdy:”;

15) po art. 24e dodaje się art. 24ea w brzmieniu:

„Art. 24ea. 1. Lekarz weterynarii, o którym mowa w art. 24d ust. 1, przekazuje okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej właściwej dla lekarza wydającego paszport informację o wydaniu paszportu zawierającą następujące dane:

- 1) imię i nazwisko, miejsce zamieszkania i adres oraz numer telefonu i adres poczty elektronicznej posiadacza zwierząt;
- 2) gatunek, rasę i płęć zwierzęcia;
- 3) numer mikroczipa lub wytatuowany numer;
- 4) datę implantacji mikroczipa lub wykonania tatuażu;

- 5) miejsce implantacji mikroczypa lub wykonania tatuażu.
2. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna prowadzi rejestr wydanych paszportów.
3. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przekazuje Krajowej Radzie Lekarsko-Weterynaryjnej dane zawarte w rejestrze, o którym mowa w ust. 2. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna prowadzi centralny rejestr wydanych paszportów.
4. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna określi, w drodze uchwały, sposób prowadzenia rejestru wydanych paszportów oraz sposób i terminy przekazywania informacji o wydanych paszportach oraz danych zawartych w tym rejestrze.”;

16) rozdział 7 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 7

Wymagania weterynaryjne dla umieszczania na rynku zwierząt akwakultury

Art. 31. 1. Zwierzęta akwakultury przeznaczone do chowu lub hodowli umieszcza się na rynku, jeżeli:

- 1) nie wykazują klinicznych objawów chorób;
- 2) pochodzą z gospodarstw lub obszarów hodowli mięczaków, w których nie stwierdzono podwyższonej śmiertelności;
- 3) nie są zwierzętami, które powinny być zabite lub poddane unieszkodliwieniu w związku ze zwalczaniem chorób zakaźnych tych zwierząt.

2. Dopuszcza się umieszczanie na rynku zwierząt akwakultury przeznaczonych do chowu lub hodowli pochodzących z gospodarstw lub obszarów hodowli mięczaków, w których stwierdzono podwyższoną śmiertelność, jeżeli:
  - 1) pochodzą z części gospodarstwa lub obszaru hodowli mięczaków, która nie jest powiązana z jednostką epizootyczną, w której stwierdzono podwyższoną śmiertelność;
  - 2) w wyniku przeprowadzonej przez powiatowego lekarza weterynarii analizy ryzyka stwierdzono, że zwierzęta te nie stwarzają zagrożenia dla zdrowia zwierząt w miejscu przeznaczenia.
3. Za obszar hodowli mięczaków uważa się obszar:
  - 1) wód słodkich, morski, przyujściowy, kontynentalny lub lagunę, w którym znajdują się naturalne siedliska mięczaków lub miejsca wykorzystywane do hodowli mięczaków, z których zbiera się mięczaki, lub
  - 2) wód słodkich, morski, przyujściowy lub lagunę, z granicami wyraźnie oznakowanymi bojami, stanowiskami lub jakimikolwiek innymi stałymi urządzeniami, wykorzystywany wyłącznie do naturalnego oczyszczania żywych mięczaków
– gdzie przedsiębiorstwa produkcyjne sektora akwakultury są objęte wspólnym systemem bezpieczeństwa biologicznego.
4. Za jednostkę epizootyczną uważa się grupę zwierząt wodnych przebywających na określo-

nym obszarze w podobnym stopniu narażonych na kontakt z czynnikiem chorobotwórczym, w szczególności przez przebywanie w tym samym środowisku wodnym lub w wyniku działalności człowieka, zwiększających prawdopodobieństwo szybkiego rozprzestrzeniania się czynnika chorobotwórczego z jednej grupy tych zwierząt na inną.

Art. 32. 1. Zwierzęta akwakultury przeznaczone do odnowy populacji lub łowisk typu „wpuść i złów” powinny:

- 1) spełniać wymagania określone w art. 31 ust. 1;
- 2) pochodzić z gospodarstwa lub obszaru hodowli mięczaków o statusie zdrowotnym co najmniej równoważnym ze statusem zdrowotnym wód, do których mają zostać wpuszczone.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia, inne wymagania weterynaryjne co do pochodzenia zwierząt akwakultury przeznaczonych do odnowy populacji lub łowisk typu „wpuść i złów” niż określone w ust. 1 pkt 2, mając na względzie postępy przy realizacji programów zwalczania chorób zakaźnych zwierząt akwakultury oraz konieczność zapewnienia bezpieczeństwa epizootycznego na obszarze realizacji tego programu.

Art. 33. Podmiot prowadzący przedsiębiorstwo produkcyjne sektora akwakultury niezwłocznie przekazuje, w formie pisemnej, powiatowemu lekarzowi weterynarii właściwemu dla miejsca wysyłki in-

formację o umieszczeniu na rynku zwierząt akwakultury przeznaczonych do chowu, hodowli lub odnowy populacji, zawierającą miejsce pochodzenia i przeznaczenia tych zwierząt.

Art. 34. 1. Zwierzęta akwakultury z gatunków wrażliwych na choroby podlegające obowiązkowi zwalczania, przeznaczone do chowu, hodowli lub odnowy populacji, umieszcza się na rynku w państwie członkowskim Unii Europejskiej, strefie lub enklawie, które są uznane za wolne od danych chorób zakaźnych tych zwierząt, jeżeli pochodzą z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, strefy lub enklawy, uznanych za wolne od danych chorób zakaźnych tych zwierząt.

2. Zwierzęta akwakultury, o których mowa w ust. 1, znajdujące się w stadiach rozwoju, w których nie przenoszą danej choroby podlegającej obowiązkowi zwalczania, mogą być umieszczane na rynku w państwie członkowskim Unii Europejskiej, strefie lub enklawie, które są uznane za wolne od danej choroby zakaźnej tych zwierząt, także gdy pochodzą z obszarów o innym statusie epizootycznym w odniesieniu do danej choroby.

3. Wykaz:

- 1) stadiów rozwoju zwierząt, o których mowa w ust. 2,
- 2) gatunków zwierząt akwakultury wrażliwych na choroby podlegające obowiązkowi zwalczania

– określają przepisy Unii Europejskiej dotyczące wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób.

Art. 35. 1. Zwierzęta akwakultury z gatunków innych niż wrażliwe na choroby podlegające obowiązkowi zwalczania, przeznaczone do chowu, hodowli lub odnowy populacji, będące wektorami, umieszcza się na rynku w państwie członkowskim Unii Europejskiej, strefie lub enklawie, które są uznane za wolne od danych chorób zakaźnych tych zwierząt, jeżeli:

1) pochodzą z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, strefy lub enklawy, uznanych za wolne od danych chorób zakaźnych tych zwierząt, lub

2) przebywały w miejscu kwarantanny, w wodzie pozbawionej danego czynnika chorobotwórczego, przez okres wystarczający do zminimalizowania ryzyka przeniesienia danej choroby do poziomu zapobiegającego jej przeniesieniu.

2. Wykaz wektorów, o których mowa w ust. 1, oraz ich stadiów rozwoju i warunków, w których mogą one przenosić czynnik chorobotwórczy, określają przepisy Unii Europejskiej dotyczące wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób.

Art. 36. 1. Zwierzęta akwakultury z gatunków wrażliwych na choroby, dla których mogą być opracowane

programy określone w art. 57 ust. 1 pkt 1 lub 3, oraz produkty z nich pozyskane umieszcza się na rynku w państwie członkowskim Unii Europejskiej, strefie lub enklawie, które są uznane za wolne od danych chorób zakaźnych tych zwierząt, w celu dalszego przetworzenia, jeżeli:

- 1) pochodzą z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, strefy lub enklawy, uznanych za wolne od danych chorób zakaźnych tych zwierząt, lub
  - 2) są przetwarzane w zakładzie przetwórczym w sposób zapobiegający rozprzestrzenianiu się chorób tych zwierząt, lub
  - 3) zostały poddane ubojowi i wypatroszone przed ich wysyłką – w przypadku ryb;
  - 4) są wysyłane jako produkty nieprzetworzone lub przetworzone – w przypadku mięczaków i skorupiaków.
2. Za dalsze przetwarzanie uważa się przetwarzanie zwierząt akwakultury, przed ich spożyciem przez ludzi, przy użyciu jakichkolwiek środków i metod naruszających ich pierwotną budowę anatomiczną, obejmujących w szczególności wykrwawianie, patroszenie, odgławianie, krojenie i filetowanie, w wyniku których powstają odpady lub uboczne produkty zwierzęce, które mogą stwarzać ryzyko rozprzestrzeniania się chorób tych zwierząt.
3. Żywe zwierzęta akwakultury, o których mowa w ust. 1, mogą być tymczasowo przetrzymywane w miejscu przetwarzania znajdującym się w państwie członkowskim Unii Europejskiej,

strefie lub enklawie, które są uznane za wolne od danych chorób zakaźnych tych zwierząt, jeżeli:

- 1) pochodzą z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, strefy lub enklawy, uznanych za wolne od danych chorób zakaźnych tych zwierząt, lub
  - 2) są tymczasowo przetrzymywane w zakładach wysyłkowych, zakładach oczyszczania lub innych zakładach prowadzących podobną działalność:
    - a) wyposażonych w system oczyszczania ścieków unieszkodliwiający dany czynnik chorobotwórczy lub
    - b) stosujących inny niż określony w lit. a sposób oczyszczania ścieków zmniejszający do dopuszczalnego poziomu ryzyko przeniesienia danej choroby zakaźnej zwierząt akwakultury do wód naturalnych.
4. Przepisów ust. 1 – 3 nie stosuje się do zwierząt akwakultury z gatunków wrażliwych na choroby podlegające obowiązkowi zwalczania oraz produktów z nich pozyskanych, umieszczanych na rynku w celu bezpośredniego spożycia przez ludzi, jeżeli są one zapakowane w opakowania przeznaczone do sprzedaży detalicznej, zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 853/2004.
5. Przepis ust. 3 stosuje się także do żywych mięczaków i skorupiaków z gatunków wrażliwych na choroby podlegające obowiązkowi zwalczania, tymczasowo umieszczanych w wodach na-

turalnych lub zakładach wysyłkowych, zakładach oczyszczania lub innych zakładach prowadzących podobną działalność.

Art. 37. Dzikie zwierzęta wodne z gatunków wrażliwych na choroby podlegające obowiązkowi zwalczania, złowione w państwie członkowskim Unii Europejskiej, strefie lub enklawie, które nie są uznane za wolne od danych chorób zakaźnych tych zwierząt, umieszcza się na rynku w gospodarstwie lub obszarze hodowli mięczaków znajdujących się na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w strefie lub enklawie, uznanych za wolne od danych chorób zakaźnych tych zwierząt, jeżeli zostały poddane kwarantannie, pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii, przez okres wystarczający do zminimalizowania ryzyka przeniesienia danej choroby do poziomu zapobiegającego jej przeniesieniu.

Art. 38. 1. Do stref lub enklaw:

- 1) uznanych za wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt lub objętych programem określonym w art. 57 ust. 1 pkt 1 lub 3, mogą być wprowadzane zwierzęta akwakultury przeznaczone do chowu, hodowli lub odnowy populacji pochodzące wyłącznie ze stref lub enklaw uznanych za wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt;
- 2) o statusie nieokreślonym mogą być wprowadzane zwierzęta akwakultury przeznaczone do chowu, hodowli lub odnowy populacji pochodzące ze stref lub enklaw o statusie nieokreślonym, uznanych za wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt lub obję-

tych programem określonym w art. 57 ust. 1 pkt 3;

- 3) skażonych mogą być wprowadzane zwierzęta akwakultury przeznaczone do chowu, hodowli lub odnowy populacji pochodzące ze stref lub enklaw skażonych, o statusie nieokreślonym, uznanych za wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt lub objętych programem określonym w art. 57 ust. 1 pkt 1 lub 3.

2. Ze stref lub enklaw:

- 1) uznanych za wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt zwierzęta akwakultury przeznaczone do chowu, hodowli lub odnowy populacji mogą być wysyłane do stref lub enklaw skażonych, o statusie nieokreślonym, uznanych za wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt lub objętych programem określonym w art. 57 ust. 1 pkt 1 lub 3;
- 2) o statusie nieokreślonym lub objętych programem określonym w art. 57 ust. 1 pkt 3, zwierzęta akwakultury przeznaczone do chowu, hodowli lub odnowy populacji mogą być wysyłane do stref lub enklaw o statusie nieokreślonym lub skażonych;
- 3) skażonych lub objętych programem określonym w art. 57 ust. 1 pkt 1, zwierzęta akwakultury przeznaczone do chowu, hodowli lub odnowy populacji mogą być wysyłane wyłącznie do stref lub enklaw skażonych.

3. Zwierzęta akwakultury:
  - 1) określone w ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3,
  - 2) określone w ust. 2 pkt 1, wysyłane do stref lub enklaw uznanych za wolne od danych chorób zakaźnych zwierząt lub objętych programem określonym w art. 57 ust. 1 pkt 1 lub 3,
  - 3) umieszczane na rynku w państwie członkowskim Unii Europejskiej, strefie lub enklawie, uznanych za wolne od danych chorób zakaźnych tych zwierząt lub objętych programem określonym w art. 57 ust. 1 pkt 1 lub 3, w celu dalszego przetwarzania – zaopatruje się w świadectwo zdrowia wystawione przez urzędowego lekarza weterynarii.
4. Świadectwo zdrowia zwierząt, o których mowa w ust. 3 pkt 3, dołącza się wyłącznie do przesyłki ryb żywych lub niewypatroszonych oraz mięczaków i skorupiaków, jeżeli nie są wysyłane jako produkty nieprzetworzone lub przetworzone.
5. Powiatowy lekarz weterynarii przekazuje właściwemu organowi państwa członkowskiego Unii Europejskiej miejsca przeznaczenia zwierząt akwakultury, za pomocą elektronicznego systemu wymiany informacji, informacje o przemieszczaniu między państwami członkowskimi Unii Europejskiej:
  - 1) zwierząt akwakultury – w przypadku gdy jest wymagane świadectwo zdrowia;

- 2) żywych zwierząt akwakultury przeznaczonych do chowu, hodowli lub odnowy populacji – w przypadku gdy nie jest wymagane świadectwo zdrowia.
6. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w przypadku podejrzenia lub stwierdzenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, strefie lub enklawie uznanych za wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt naruszenia wymagań niezbędnych do utrzymania tego statusu, zakazuje, w drodze rozporządzenia, przemieszczania zwierząt akwakultury z gatunków wrażliwych na choroby, dla których mogą być opracowane programy określone w art. 57 ust. 1 pkt 1 lub 3 oraz ich wektorów do innych państw członkowskich Unii Europejskiej, stref lub enklaw o wyższym statusie zdrowotnym w odniesieniu do danej choroby, dla której mogą być opracowane programy określone w art. 57 ust. 1 pkt 1 lub 3, mając na uwadze ochronę zdrowia publicznego i ochronę zdrowia zwierząt oraz obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.
  7. Minister właściwy do spraw rolnictwa może, w drodze rozporządzenia, określić wzory świadectw zdrowia zwierząt akwakultury, o których mowa w ust. 3, mając na względzie zapewnienie ujednolicenia wzoru tych świadectw z wzorami obowiązującymi w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 39. Zwierzęta akwakultury umieszczane na rynku transportuje się w warunkach umożliwiających

zachowanie przez nie stanu zdrowia oraz pozwalających na zachowanie statusu zdrowotnego miejsca ich przeznaczenia lub tranzytu.

- Art. 40. 1. Dopuszcza się umieszczanie na rynku w celach naukowych zwierząt akwakultury oraz produktów z nich pozyskanych, niespełniających wymagań określonych w art. 31 – 39, jeżeli na to umieszczenie zostało wydane pozwolenie Głównego Lekarza Weterynarii.
2. Wniosek o wydanie pozwolenia składa się nie później niż na 14 dni przed dniem zamierzonego umieszczenia na rynku.
  3. Wniosek o wydanie pozwolenia zawiera:
    - 1) imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, siedzibę i adres podmiotu umieszczającego na rynku zwierzęta lub produkty;
    - 2) określenie gatunku, rodzaju i liczby umieszczanych na rynku zwierząt lub produktów;
    - 3) miejsce pochodzenia i przeznaczenia zwierząt lub produktów;
    - 4) termin zamierzonego umieszczenia na rynku zwierząt lub produktów.
  4. Do wniosku o wydanie pozwolenia dołącza się kopię dowodu uiszczenia opłaty za rozpatrzenie tego wniosku, w wysokości określonej w przepisach o Inspekcji Weterynaryjnej.
  5. W pozwoleniu określa się szczegółowe wymagania zdrowotne mające zastosowanie do zwierząt będących przedmiotem przesyłki.
  6. Jeżeli zwierzęta, o których mowa w ust. 1, są przemieszczane do innych państw członkow-

skich Unii Europejskiej, Główny Lekarz Weterynarii przekazuje informację o tym przemieszczaniu właściwym organom państw członkowskich tranzytu i przeznaczenia.

Art. 40a. 1. Przepisy art. 31 – 40 stosuje się do ozdobnych zwierząt wodnych umieszczanych na rynku, z wyłączeniem ozdobnych zwierząt wodnych utrzymywanych w akwariach komercyjnych, sklepach zoologicznych, sklepach ogrodniczych, stawach ogrodowych lub hurtowniach, jeżeli obiekty te:

- 1) nie mają bezpośredniego kontaktu z wodami naturalnymi lub
- 2) są wyposażone w system oczyszczania ścieków ograniczający do dopuszczalnego poziomu ryzyko przeniesienia chorób zakaźnych tych zwierząt do wód naturalnych.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia, szczególne wymagania weterynaryjne, jakie powinny spełniać ozdobne zwierzęta wodne umieszczane na rynku, mając na względzie aktualną sytuację epizootyczną, status epizootyczny państwa, strefy lub enklawy oraz przepisy Unii Europejskiej obowiązujące w tym zakresie.”;

17) w art. 41 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Obowiązkowi zwalczania podlegają choroby zakaźne zwierząt:

- 1) wymienione w załączniku nr 2;
- 2) objęte programami, o których mowa w art. 57 ust. 1 pkt 1 lub 4, na zasadach określonych w tych programach.”;

18) w art. 42 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W przypadku podejrzenia wystąpienia choroby zakaźnej zwierząt, a w szczególności poronienia u bydła, świń, owiec i kóz, objawów neurologicznych u zwierząt, znacznej liczby nagłych padnięć, zmian o charakterze krost, pęcherzy, nadżerek lub wybroczyn na skórze i błonach śluzowych zwierząt kopytnych oraz podwyższonej śmiertelności zwierząt akwakultury, posiadacz zwierzęcia jest obowiązany do:”;

19) w art. 43:

a) w ust. 1 uchyla się pkt 2,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w przypadku chorób zakaźnych zwierząt wymienionych w załączniku nr 4 w pkt 25 – 31, dotyczy wyłącznie stref lub enklaw uznanych za wolne od tych chorób lub objętych programem określonym w art. 57 ust. 1 pkt 3.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli przepisy Unii Europejskiej przewidują taką możliwość, dopuszcza się przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, po powiadomieniu Komisji Europejskiej lub za jej zgodą, wykonywanie szczepień przeciwko chorobom zakaźnym zwierząt wymienionym w załączniku nr 4.”;

20) w art. 44 :

a) w ust. 1:

– po pkt 12 dodaje się pkt 12a w brzmieniu:

„12a) nakazać podmiotom prowadzącym działalność w zakresie przetwarzania oraz wykorzy-

stywania ubocznych produktów zwierzęcych
unieszkodliwienie zwłok zwierzęcych
w związku ze zwalczaniem chorób zakaź-
nych, produktów pozyskanych od tych zwie-
rząt oraz przedmiotów, z którymi miały kon-
takt zabite zwierzęta;”,

– pkt 15 i 16 otrzymują brzmienie:

„15) nakazać podmiotom prowadzącym działal-
ność w zakresie produkcji produktów ich
przetworzenie oraz, jeżeli jest to konieczne,
zastosowanie do tego przetworzenia określo-
nej technologii;

16) nakazać podmiotom prowadzącym działal-
ność w zakresie prowadzenia przedsiębior-
stwa produkcyjnego sektora akwakultury pod-
jęcie czynności prowadzących do ogranicze-
nia lub wyeliminowania czynnika chorob-
twórczego;”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisów ust. 1 pkt 3 i ust. 1a pkt 2 nie stosuje się
do wydawania świadectw zdrowia dla zwierząt
akwakultury.”;

21) w art. 47 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w przypadku
wystąpienia nowo rozpoznanej poważnej choroby za-
kaźnej zwierząt akwakultury o znanej lub nieznaney
etiologii, która może rozprzestrzeniać się w obrębie
populacji tych zwierząt lub między tymi populacjami,
albo rozpoznania choroby zwierząt akwakultury pod-
legającej obowiązkowi zwalczania u gatunku zwierząt
akwakultury dotychczas uznawanego za niewrażliwy,
może, w drodze rozporządzenia, zarządzić środki

określone w art. 46 ust. 3, mając na względzie zapobieżenie niekontrolowanemu szerzeniu się choroby zakaźnej tych zwierząt.”;

22) w art. 49 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Za bydło, świnie, owce, kozy, konie, kury, kaczki, gęsi, indyki, perlice, przepiórki, kuropatwy, bażanty, strusie (*Struthio camelus*), jeleniowate utrzymywane w warunkach fermowych (jeleń szlachetny – *Cervus elaphus*, jeleń sika – *Cervus nippon* i daniel – *Dama dama*), rodziny pszczele (pszczola miodna – *Apis mellifera*) oraz ryby słodkowodne zabite lub poddane ubojowi z nakazu organów Inspekcji Weterynaryjnej albo za takie zwierzęta padłe w wyniku zastosowania zabiegów nakazanych przez te organy przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania przysługuje odszkodowanie ze środków budżetu państwa.”;

23) w art. 51 w ust. 6 w pkt 3:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„powiadamia Komisję Europejską, inne państwa członkowskie Unii Europejskiej, a w przypadku chorób zakaźnych zwierząt akwakultury także Konfederację Szwajcarską i państwa członkowskie Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, o:”;

b) lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) chorobach zakaźnych zwierząt podlegających notyfikacji w Unii Europejskiej oraz o wygaszeniu ognisk tych chorób, w tym niezwłocznie o nowo rozpoznanej poważnej chorobie zakaźnej zwierząt akwakultury o znanej lub nieznannej etiologii, która może roz-

przestrzeniać się w obrębie populacji tych zwierząt lub między tymi populacjami, albo rozpoznania choroby zwierząt akwakultury podlegającej obowiązkowi zwalczania u gatunku zwierząt akwakultury dotychczas uznawanego za niewrażliwy, stanowiąc zagrożenie dla innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej,”;

24) w art. 54 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Realizacja zadań wynikających z planów gotowości przez podmioty wymienione w ust. 3 jest finansowana ze środków budżetu państwa przeznaczonych na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt.”;

25) w art. 57:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Główny Lekarz Weterynarii opracowuje:

- 1) programy zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, w tym chorób odzwierzęcych,
- 2) programy mające na celu wykrycie występowania zakażeń czynnikami wywołującymi choroby zakaźne zwierząt lub poszerzenie wiedzy o ryzyku wystąpienia takich chorób,
- 3) programy nadzoru nad chorobami zakaźnymi zwierząt akwakultury mającego na celu osiągnięcie przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, strefę lub enklawę statusu wolnego od danej choroby zakaźnej,
- 4) krajowe programy zwalczania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych wymienionych w rozporządzeniu (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie

zwalczania salmonelli i innych określonych odzwierzęcych czynników chorobotwórczych przenoszonych przez żywność (Dz. Urz. UE L 325 z 12.12.2003, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 41, str. 328), zwanym dalej „rozporządzeniem nr 2160/2003”, w załączniku I

– kierując się sytuacją epizootyczną i epidemiczną kraju oraz obowiązującymi w tym zakresie przepisami Unii Europejskiej.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku programu, o którym mowa w ust. 1, współfinansowanego ze środków pochodzących z Unii Europejskiej oprócz wymagań, o których mowa w ust. 2, program powinien spełniać wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej.”,

c) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Główny Lekarz Weterynarii, w wyniku uzgodnień z Komisją Europejską, dokonuje zmian w programie, o którym mowa w ust. 5.”;

26) uchyla się art. 57a;

27) art. 57b i 57c otrzymują brzmienie:

„Art. 57b. 1. Główny Lekarz Weterynarii jest organem właściwym do:

- 1) zatwierdzania programów kontroli określonych w art. 7 rozporządzenia nr 2160/2003 oraz do przechowywania wyników realizacji tych programów;
- 2) występowania z wnioskiem określonym w art. 8 rozporządzenia nr 2160/2003;

3) występowania o przyznanie okresu przejściowego w przypadkach określonych w art. 9 ust. 2 i art. 10 ust. 5 rozporządzenia nr 2160/2003.

2. Główny Lekarz Weterynarii wydaje decyzję o zatwierdzeniu programów określonych w art. 7 rozporządzenia nr 2160/2003.

Art. 57c. Jeżeli program, o którym mowa w art. 57, przewiduje odszkodowanie za zwierzęta zabite lub poddane ubojowi z nakazu organów Inspekcji Weterynaryjnej albo za zwierzęta padłe w wyniku zastosowania zabiegów nakazanych przez te organy, to do odszkodowania stosuje się przepisy art. 49.”;

28) w art. 58:

- a) uchyla się ust. 2,
- b) w ust. 3 uchyla się pkt 2;

29) art. 60 otrzymuje brzmienie:

„Art. 60. Główny Lekarz Weterynarii występuje do Komisji Europejskiej z wnioskiem o uznanie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub regionu położonego na tym terytorium za urzędowo wolne lub wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt, jeżeli są spełnione wymagania w tym zakresie określone w przepisach wydanych na podstawie art. 61 ust. 1 pkt 1 lit. h lub w kodeksach zdrowia zwierząt wydanych przez Międzynarodowe Biuro Epidemiologiczne (OIE).”;

30) po art. 60 dodaje się art. 60a w brzmieniu:

„Art. 60a. 1. Główny Lekarz Weterynarii składa Komisji Europejskiej oświadczenie o uznaniu strefy lub

enklawy położonej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej za wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt akwakultury, jeżeli są spełnione wymagania w tym zakresie określone w przepisach wydanych na podstawie art. 61 ust. 1 pkt 1 lit. h.

2. Do oświadczenia dołącza się dokumentację potwierdzającą spełnienie wymagań niezbędnych do uznania strefy lub enklawy za wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt akwakultury.
3. Do uznania stref lub enklaw stanowiących ponad 75 % terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub obejmujących obszary zlewni, które są wykorzystywane wspólnie z innymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej lub państwami trzecimi, za wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt, przepis art. 60 stosuje się odpowiednio.”;

31) w art. 61 w ust. 1 w pkt 1 lit. h otrzymuje brzmienie:

„h) wymagania niezbędne do uznania terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, regionu, strefy lub enklawy położonych na tym terytorium za urzędowo wolne lub wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt oraz szczegółowy tryb tego uznawania, a w przypadku zwierząt akwakultury także warunki i tryb zawieszania, cofnięcia oraz ponownego uznania terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, strefy lub enklawy, w stosunku do których zawieszono lub cofnięto uznanie,”;

32) w art. 85:

a) w ust. 1:

- uchyla się pkt 8,
- w pkt 9:
  - lit. a otrzymuje brzmienie:
    - „a) programie:
      - zwalczania chorób zakaźnych zwierząt,
      - mającym na celu wykrycie występowania zakażeń czynnikami wywołującymi choroby zakaźne zwierząt lub poszerzenie wiedzy o ryzyku występowania takich chorób,
      - nadzoru nad chorobami zakaźnymi zwierząt akwakultury mającego na celu osiągnięcie przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, strefę lub enklawę statusu wolnego od danej choroby zakaźnej,
      - zwalczania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych wymienionych w rozporządzeniu nr 2160/2003, w załączniku I
      - wprowadzonych na podstawie przepisów ustawy,”
  - uchyla się lit. b,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

- „1a. Kto uchyla się od obowiązku ochronnego szczepienia psów przeciwko wściekliźnie, a w przypadku wprowadzenia obowiązku ochronnego szczepienia kotów przeciwko wściekliźnie – od tego obowiązku
  - podlega karze grzywny.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

- „2. W sprawach o czyny, o których mowa w ust. 1 i 1a, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania w spra-

wach o wykroczenia.”;

33) w załączniku nr 2:

a) pkt 21 otrzymuje brzmienie:

„21) przenośne gąbczaste encefalopatie przeżuwaczy
(Transmissible spongiform encephalopathies of
ruminants – TSE);”,

b) uchyla się pkt 23,

c) dodaje się pkt 30 – 38 w brzmieniu:

„30) bonamioza (*Bonamia exitiosa*);

31) perkinsoza (*Perkinsus marinus*);

32) mikrocytoza (*Microcytos mackini*);

33) zespół Taura (Taura syndrome);

34) choroba żółtej głowy (Yellowhead disease);

35) zespół WSS (White Spot Syndrome);

36) zakażenie herpeswirusem koi (Koi herpes virus
– KHV);

37) epizootyczna martwica układu krwiotwórczego
(Epizootic haematopoietic necrosis – EHN);

38) zakaźny zespół owrzodzenia (Epizootic ulcerative
syndrom – EUS).”;

34) w załączniku nr 3 uchyla się pkt 35 i 36;

35) w załączniku nr 4 dodaje się pkt 18 – 31 w brzmieniu:

„18) epizootyczna martwica układu krwiotwórczego
(Epizootic haematopoietic necrosis – EHN);

19) zakaźny zespół owrzodzenia (Epizootic ulcerative
syndrom – EUS);

20) bonamioza (*Bonamia exitiosa*);

21) perkinsoza (*Perkinsus marinus*);

22) mikrocytoza (*Microcytos mackini*);

- 23) zespół Taura (Taura syndrome);
- 24) choroba żółtej głowy (Yellowhead disease);
- 25) zespół WSS (White Spot Syndrome);
- 26) marteilioza (*Marteilia refringens*);
- 27) bonamioza (*Bonamia ostreae*);
- 28) wirusowa posocznica krwotoczna ryb łososiowatych (Viral haemorrhagic septicaemia – VHS);
- 29) zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych (Infectious haematopoietic necrosis – IHN);
- 30) zakażenie herpeswirusem koi (Koi herpes virus – KHV);
- 31) zakaźna anemia łososi (Infectious salmon anemia – ISA).”.

Art. 2. 1. Podmioty prowadzące w dniu wejścia w życie ustawy działalność nadzorowaną określoną w art. 1 pkt 1 lit. p ustawy wymienionej w art. 1, której prowadzenie zgodnie z dotychczasowymi przepisami nie wymagało zgłoszenia zamiaru jej podjęcia powiatowemu lekarzowi weterynarii, tracą prawo do prowadzenia tej działalności, jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nie dokonają zgłoszenia zgodnie z jej przepisami.

2. Podmioty prowadzące w dniu wejścia w życie ustawy działalność w zakresie:

- 1) chowu lub hodowli zwierząt akwakultury oraz rozrodu ryb, której prowadzenie zgodnie z dotychczasowymi przepisami nie wymagało stwierdzenia spełnienia warunków weterynaryjnych, a zgodnie z przepisami ustawy wymaga takiego stwierdzenia, w tym stwierdzenia spełnienia wymagań weterynaryjnych dla obiektów budowlanych lub miejsc prowadzenia tej działalności albo dla osób wykonujących określone czynności w ramach tej działalności, tracą prawo do prowadzenia tej dzia-

łalności, jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nie złożą, zgodnie z jej przepisami, wniosku o dokonanie takiego stwierdzenia, na podstawie którego zostaną zatwierdzone jako podmioty prowadzące działalność w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa produkcyjnego sektora akwakultury;

- 2) prowadzenia zakładu przetwórczego przetwarzającego lub poddającego ubojowi zwierzęta akwakultury w ramach zwalczania chorób zakaźnych tych zwierząt, której prowadzenie zgodnie z dotychczasowymi przepisami nie wymagało stwierdzenia spełnienia warunków weterynaryjnych, a zgodnie z przepisami ustawy wymaga takiego stwierdzenia, w tym stwierdzenia spełnienia wymagań weterynaryjnych dla obiektów budowlanych lub miejsc prowadzenia działalności nadzorowanej albo dla osób wykonujących określone czynności w ramach tej działalności, tracą prawo do prowadzenia tej działalności, jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nie złożą, zgodnie z jej przepisami, wniosku o dokonanie takiego stwierdzenia, na podstawie którego zostaną zatwierdzone jako podmioty prowadzące działalność w zakresie prowadzenia zakładu przetwórczego.

Art. 3. Do postępowań w sprawie chowu lub hodowli zwierząt akwakultury oraz rozrodu ryb, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy tej ustawy.

Art. 4. 1. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy wymienionej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2, w brzmieniu nadanym ustawą, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 40 oraz art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy wymienionej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie odpowiednich przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 61 ust. 1 pkt 1, w brzmieniu nadanym ustawą, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 5. 1. Programy zwalczania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych wymienionych w rozporządzeniu (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie zwalczania salmonelli i innych określonych odzwierzęcych czynników chorobotwórczych przenoszonych przez żywność (Dz. Urz. UE L 325 z 12.12.2003, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 41, str. 328), w załączniku I, ustanowione na podstawie art. 57a ust. 3 ustawy wymienionej w art. 1, zachowują moc na okres, na który zostały ustanowione.

2. Programy, o których mowa w ust. 1, mogą być zmienione przez ministra właściwego do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzenia, w granicach określonych w art. 57 ust. 7 ustawy wymienionej w art. 1.

Art. 6. Do programów określonych w art. 5, przyjętych przez Radę Ministrów, w drodze uchwały, i przekazanych do Komisji Europejskiej z wnioskiem o ich zatwierdzenie, stosuje się przepisy art. 57 ust. 7 ustawy wymienionej w art. 1.

Art. 7. Marszałek Sejmu ogłosi tekst jednolity ustawy wymienionej w art. 1 w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 2008 r.

---

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 23, poz. 188 i Nr 33, poz. 289, z 2006 r. Nr 17, poz. 127, Nr 144, poz. 1045 i Nr 249, poz. 1830 oraz 2007 r. Nr 133, poz. 920.

UZASADNIENIE

Głównym celem zmiany ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625, z późn. zm.) jest wdrożenie do prawa polskiego postanowień dyrektywy Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz. Urz. UE L 328 z 24.11.2006, str. 14, z późn. zm.). Przepisy niezbędne do wykonania dyrektywy 2006/88/WE powinny zostać przyjęte i ogłoszone przez państwa członkowskie Unii Europejskiej do dnia 1 maja 2008 r., zaś wejść w życie powinny najpóźniej z dniem 1 sierpnia 2008 r.

Dotychczas zagadnienia dotyczące wymagań weterynaryjnych dla zwierząt akwakultury umieszczanych na rynku i przywożonych z państw trzecich oraz zwalczania chorób zakaźnych tych zwierząt regulowały: dyrektywa Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt, obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE L 46 z 19.02.1991, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 11, str. 128, z późn. zm.), dyrektywa Rady 93/53/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. wprowadzająca minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb (Dz. Urz. WE L 175 z 19.07.1993, str. 23, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 14, str. 314, z późn. zm.) oraz dyrektywa Rady 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzająca minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małży (Dz. Urz. WE L 332 z 30.12.1995, str. 33, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 18, str. 383, z późn. zm.), których postanowienia zostały wdrożone do prawa krajowego w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, w szczególności w jej rozdziale 7, oraz w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie tej ustawy.

Zgodnie z art. 63 ust. 1 dyrektywy 2006/88/WE z dnia 1 sierpnia 2008 r. uchyla się dyrektywy 91/67/EWG, 93/53/EWG i 95/70/EWG, w związku z czym całość zagadnień związanych ze zwalczaniem chorób zakaźnych zwierząt akwakultury i wymagań weterynaryjnych przy ich umieszczaniu na rynku reguluje wyłącznie dyrektywa 2006/88/WE.

Dotychczas jedynym rodzajem działalności związanej ze zwierzętami akwakultury nadzorowanej przez organy Inspekcji Weterynaryjnej jest działalność w zakresie chowu lub hodowli zwierząt akwakultury oraz rozrodu ryb, której prowadzenie jest dozwolone po uprzednim zgłoszeniu zamiaru jej prowadzenia powiatowemu lekarzowi weterynarii.

Dyrektywa 2006/88/WE wprowadza nowe rodzaje działalności dotyczące zwierząt akwakultury (prowadzenie przedsiębiorstwa produkcyjnego sektora akwakultury i zakładu przetwórczego), których prowadzenie wymaga zatwierdzenia przez właściwy organ.

Prowadzenie przedsiębiorstwa produkcyjnego sektora akwakultury obejmuje swym zakresem także dotychczasową działalność w zakresie chowu lub hodowli zwierząt akwakultury oraz rozrodu ryb, z tym że jest dozwolone wyłącznie po stwierdzeniu przez powiatowego lekarza weterynarii spełniania wymagań weterynaryjnych określonych dla prowadzenia tego typu działalności. W związku z powyższym proponuje się, aby podmioty prowadzące w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy działalność w zakresie chowu lub hodowli zwierząt akwakultury oraz rozrodu ryb, której prowadzenie zgodnie z dotychczasowymi przepisami nie wymagało stwierdzenia spełnienia warunków weterynaryjnych, a zgodnie z przepisami ustawy wymaga takiego stwierdzenia, straciły prawo do prowadzenia tej działalności, jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy nie złożą, zgodnie z jej przepisami, wniosku o dokonanie takiego stwierdzenia, na podstawie którego zostaną zatwierdzone jako podmioty prowadzące działalność w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa produkcyjnego sektora akwakultury (art. 2 ust. 2 pkt 1 projektu ustawy).

Natomiast prowadzenie zakładu przetwarzającego lub poddającego ubojowi zwierzęta akwakultury w ramach zwalczania chorób zakaźnych tych zwierząt może być prowadzona wyłącznie w zakładzie, w którym jest prowadzona

działalność w zakresie przetwarzania zwierząt akwakultury przeznaczonych do spożycia przez ludzi, zatwierdzonym zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego. Prowadzenie takiego zakładu jest dozwolone wyłącznie po stwierdzeniu przez powiatowego lekarza weterynarii spełnienia wymagań weterynaryjnych określonych dla prowadzenia tego typu działalności. W związku z tym proponuje się, aby podmioty prowadzące w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy działalność w zakresie prowadzenia zakładu przetwórczego, której prowadzenie zgodnie z dotychczasowymi przepisami nie wymagało stwierdzenia spełnienia warunków weterynaryjnych, a zgodnie z przepisami ustawy wymaga takiego stwierdzenia, utraciły prawo do prowadzenia tej działalności, jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy nie złożą, zgodnie z jej przepisami, wniosku o dokonanie takiego stwierdzenia, na podstawie którego zostaną zatwierdzone jako podmioty prowadzące działalność w zakresie prowadzenia zakładu przetwórczego (art. 2 ust. 2 pkt 2 projektu ustawy).

Ponadto dyrektywa 2006/88/WE wprowadza 3 rodzaje działalności nadzorowanej dotyczącej zwierząt akwakultury, których prowadzenie jest dozwolone jedynie po uprzednim zgłoszeniu zamiaru jej prowadzenia powiatowemu lekarzowi weterynarii, a mianowicie prowadzenie działalności w zakresie prowadzenia: miejsc innych niż przedsiębiorstwa produkcyjne sektora akwakultury, w których zwierzęta wodne są utrzymywane bez zamiaru umieszczania na rynku, łowisk typu „wpuść i złów” oraz przedsiębiorstw produkcyjnych sektora akwakultury, które umieszczają na rynku zwierzęta akwakultury wyłącznie w celu spożycia przez ludzi w zakresie określonym w art. 1 ust. 3 lit. c rozporządzenia nr 853/2004. W związku z tym, że prowadzenie tego rodzaju działalności dotychczas nie było regulowane, proponuje się, aby podmioty prowadzące w dniu wejścia w życie projektowanej ustawy taką działalność, której prowadzenie zgodnie z dotychczasowymi przepisami nie wymagało zgłoszenia zamiaru jej podjęcia powiatowemu lekarzowi weterynarii, utraciły prawo do prowadzenia tej działalności, jeżeli

w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy nie dokonają zgłoszenia zgodnie z jej przepisami (art. 2 ust. 1 projektu ustawy).

W związku z wprowadzeniem wyżej wymienionych rodzajów działalności nadzorowanej dotyczącej zwierząt akwakultury zmianie uległy przepisy, w szczególności rozdziału 2 ustawy, dotyczące wymagań weterynaryjnych dla podejmowania i prowadzenia działalności nadzorowanej (art. 1 pkt 2 oraz 6 –12 projektu ustawy).

Projektowana ustawa wdraża także definicje określone w dyrektywie 2006/88/WE niezbędne dla funkcjonowania pozostałych jej przepisów (w szczególności: akwakultura, zwierzęta wodne, chów lub hodowla zwierząt akwakultury, łowisko typu „wpuść i złów”, przedsiębiorstwo produkcyjne sektora akwakultury, zakład przetwórczy, enklawa czy strefa) lub nadaje dotychczas istniejącym definicjom nowe brzmienie wynikające z dyrektywy 2006/88/WE – w szczególności: zwierzęta akwakultury, gospodarstwo, niejadalne produkty pochodzenia zwierzęcego, materiał biologiczny czy choroby zakaźne zwierząt (art. 1 pkt 3 projektu ustawy).

W dodanym art. 3a ustawy zmienianej, w celu uniknięcia w przyszłości wątpliwości, jednoznacznie określono, że przepisów ustawy nie stosuje się do zwierząt wodnych łowionych w celu produkcji mączki rybnej, paszy dla ryb, oleju rybnego i podobnych produktów, ozdobnych zwierząt wodnych hodowanych w akwariach niekomercyjnych oraz dzikich zwierząt wodnych łowionych lub zbieranych w celu bezpośredniego wprowadzenia do łańcucha żywnościowego (art. 1 pkt 4 projektu ustawy).

Utrzymywanie ozdobnych zwierząt wodnych w sklepach zoologicznych, sklepach ogrodniczych, stawach ogrodowych, akwariach komercyjnych lub hurtowniach, które nie mają bezpośredniego kontaktu z wodami naturalnymi lub są wyposażone w system oczyszczania ścieków ograniczający do dopuszczalnego poziomu ryzyko przeniesienia chorób zakaźnych tych zwierząt do wód naturalnych, nie stanowi działalności nadzorowanej (art. 2 ust. 2 dyrektywy 2006/88/WE). W związku z tym w projektowanej ustawie jednoznacznie określono, że przepisów dotyczących wymagań dla podejmowania i prowadzenia działalności nadzorowanej określonych

w rozdziale 2 nie stosuje się do tego rodzaju działalności (art. 1 pkt 13 projektu ustawy).

Jednym z warunków prowadzenia działalności nadzorowanej w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa produkcyjnego sektora akwakultury lub zakładu przetwórczego jest opracowanie przez podmioty zamierzające prowadzić tę działalność programów nadzoru stanu zdrowia zwierząt akwakultury. W związku z tym rozszerzono, w przypadku tego rodzaju działalności, wymagania weterynaryjne o wymagania dotyczące tych programów. Programy te będą także przedmiotem kontroli organów Inspekcji Weterynaryjnej, a warunki jej przeprowadzania będą określone w przepisach wydanych na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej (art. 1 pkt 5 projektu ustawy). Szczegółowe wymagania weterynaryjne dla prowadzenia tego typu działalności będą określone w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy.

W celu zapewnienia racjonalnego rozwoju sektora akwakultury oraz zwiększenia jego wydajności dyrektywa 2006/88/WE szczegółowo określiła wymagania w zakresie zdrowia zwierząt wodnych umieszczanych na rynku. Określenie takich wymagań ma również doprowadzić do uniknięcia rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych zwierząt akwakultury. W związku z tym oraz biorąc pod uwagę nowe podejście w prawie wspólnotowym w zakresie umieszczania na rynku zwierząt akwakultury, zdecydowano się nadać nowe brzmienie rozdziałowi 7 (art. 1 pkt 16 projektu ustawy). W rozdziale tym określono wymagania weterynaryjne dla umieszczanych na rynku zwierząt akwakultury przeznaczonych do chowu lub hodowli, odnowy populacji lub łowisk typu „wpuść i złów” czy w celu dalszego ich przetworzenia. Ponadto określono również niezbędne wymagania w zakresie wprowadzania zwierząt akwakultury do stref lub enklaw o różnym statusie epizootycznym, jak i wysyłania tych zwierząt z takich stref lub enklaw. W rozdziale tym uregulowano także kwestie zaopatrywania zwierząt akwakultury w świadectwa zdrowia oraz umieszczania na rynku ozdobnych zwierząt wodnych i dzikich zwierząt wodnych. Projektowane w rozdziale 7 przepisy wdrażają postanowienia określone w rozdziale III dyrektywy 2006/88/WE.

Pozostałe przepisy projektowanej ustawy (art. 1 pkt 18, 19, 20 lit. b, 23 oraz 29 – 31 projektu ustawy) mają na celu wdrożenie ogólnych postanowień dyrektywy 2006/88/WE w zakresie zwalczania chorób zakaźnych zwierząt akwakultury. Dyrektywa 2006/88/WE znacznie szerzej niż dotychczasowe przepisy reguluje zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt wodnych, w tym zwiększa liczbę gatunków zwierząt wodnych, a także wprowadza nowe rozwiązania w odniesieniu do ustanawiania obszarów o określonym statusie epizootycznym, w tym warunki i tryb zawieszania, cofnięcia oraz ponownego uznania terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, strefy lub enklawy, w stosunku do których zawieszono lub cofnięto uznanie. Szczegółowy sposób i tryb zwalczania chorób zakaźnych zwierząt akwakultury wdrażający postanowienia rozdziału V dyrektywy 2006/88/WE będzie określony w przepisach wydanych na podstawie art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej.

W związku z pojawianiem się nieznanymi dotychczas na terytorium Unii Europejskiej chorób zakaźnych zwierząt wodnych należy wprowadzić możliwość określenia przez państwo członkowskie Unii Europejskiej niezbędnych środków zwalczania takich nowo pojawiających się chorób zakaźnych tych zwierząt. Zgodnie z dodanym w art. 47 ust. 1a (art. 1 pkt 21 projektu ustawy) minister właściwy do spraw rolnictwa w przypadku wystąpienia nowo rozpoznanej poważnej choroby zakaźnej zwierząt akwakultury o znanej lub nieznannej etiologii, która może rozprzestrzeniać się w obrębie populacji tych zwierząt lub między tymi populacjami, albo rozpoznania choroby zwierząt akwakultury podlegającej obowiązkowi zwalczania u gatunku zwierząt akwakultury dotychczas uznawanego za niewrażliwy może, w drodze rozporządzenia, zarządzić środki określone w art. 46 ust. 3 ustawy zmienianej, mając na względzie zapobieżenie niekontrolowanemu szerzeniu się choroby zakaźnej zwierząt.

Ponadto dodanie w ustawie zmienianej art. 24ea (art. 1 pkt 15 projektu ustawy) jest niezbędne, aby okręgowe rady lekarsko-weterynaryjne mogły prowadzić rejestry wydanych paszportów, a Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna na podstawie tych rejestrów mogła prowadzić centralny rejestr wydanych paszportów – bazę danych. Prowadzenie przez rady lekarsko-weterynaryjne

rejestrów wydanych paszportów umożliwi identyfikację zwierzęcia oraz jego posiadacza od dnia wydania dokumentu.

Katalog zwierząt zawarty w art. 49 ustawy zmienianej, za które przysługuje odszkodowanie z budżetu państwa w przypadku zwalczania chorób zakaźnych zwierząt został poszerzony o rodziny pszczele (art. 1 pkt 22 projektu ustawy). Zgnilec amerykański pszczoł znajduje się w wykazie chorób podlegających obowiązkowi zwalczania określonym w załączniku nr 2 do ustawy. Uwzględniając postulaty środowisk pszczelarskich oraz mając na uwadze równe traktowanie podmiotów prowadzących działalność w zakresie utrzymywania zwierząt gospodarskich, określono zakres odszkodowań w przypadku wystąpienia zgnilca amerykańskiego pszczoł. Produkty wytworzone przez pszczoły i pozyskane od pszczoł, które pochodzą z ogniska choroby, mogą zostać zagospodarowane przez pszczelarza lub wykorzystane po odpowiednim przetworzeniu, gdyż nie stwarzają zagrożenia dla zdrowia i życia ludzi. Ule i sprzęt pszczelarski wymagają bieżącego czyszczenia i odkażania. Choroby pszczoł po likwidacji ogniska zakażenia, którym jest rodzina pszczele, mogą być przenoszone przez pszczelarza używającego nieczyszczonych i nieodkażonych uli i sprzętu. Czynniki chorobotwórcze wywołujące zgnilca amerykańskiego pszczoł może być unieszkodliwiony poprzez zastosowanie oczyszczania i dezynfekcję, w tym przy użyciu wysokiej temperatury. Na rozprzestrzenianie się tego czynnika chorobotwórczego ma wpływ również nieszczelność uli, a także stare, zaniedbane i „opuszczone” pnie, które sprzyjają dokonywaniu rabunków przez pszczoły pochodzące ze zdrowych rodzin.

Zmiana zaproponowana w art. 54 w ust. 4 ustawy zmienianej (art. 1 pkt 24 projektu ustawy) wynika z doświadczeń, które zdobyto podczas zwalczania grypy ptaków na przełomie roku 2007 i 2008. W zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt w ramach zespołów kryzysowych biorą udział różne służby mundurowe i inspekcje niepodlegające ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa. W ramach tych działań są zaangażowane również starostwa oraz urzędy gmin. Służby te i inspekcje oraz jednostki samorządu terytorialnego ponoszą koszty związane z realizacją zadań przewidzianych w planach gotowości i wynikające z zaleceń sztabów kryzysowych na poszczególnych

szczegółach. Aktualnie obowiązujący przepis art. 54 ust. 4 ustawy nie daje podstaw do finansowania ze środków budżetu państwa przeznaczonych dla weterynarii, którymi dysponuje minister właściwy do spraw rolnictwa, wydatków ponoszonych przez jednostki samorządu terytorialnego, np. na finansowanie doraźnych remontów różnych urządzeń, naprawy dróg dojazdowych, wypłaty wynagrodzeń dla służb mundurowych za dyżury i nadgodziny, zakupu paliwa do samochodów Policji, straży miejskiej, kosztów zakwaterowania i wyżywienia oddelegowanych oddziałów Policji lub straży, zakupu materiałów do wykonania tablic i ich ustawienia w obszarach zapowietrzonych, wynagrodzenia za obsługę mat dezynfekcyjnych. Należy podkreślić, że zadania te powinny być finansowane w ramach budżetów własnych tych służb oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego, zgodnie z postanowieniami art. 3 ust. 2 pkt 9 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008). Obowiązujące w tym zakresie przepisy nie dają bowiem ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa podstaw do pokrywania wydatków poniesionych przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt przez służby mundurowe i inspekcje podległe innym ministrom. Podobnie w przypadku jednostek samorządu terytorialnego minister właściwy do spraw rolnictwa nie może zrefundować poniesionych przez nie kosztów likwidacji chorób zakaźnych zwierząt. Dlatego doprecyzowanie tego przepisu polegające na wskazaniu, że realizacja zadań wynikająca z planów gotowości przez wyżej wymienione podmioty jest finansowana ze środków budżetu państwa przeznaczonych na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt, ma na celu wyeliminowanie w przyszłości wątpliwości w tym zakresie.

Uchylenie art. 57a ustawy zmienianej (art. 1 pkt 26 projektu ustawy) ma na celu usunięcie wątpliwości, kiedy programy zwalczania mają być ustanawiane na podstawie art. 57, a kiedy na podstawie art. 57a ustawy – brzmienie tych przepisów nie przesądza tego w sposób jednoznaczny. Wątpliwości w tym zakresie pojawiły się przy przyjmowaniu przez Radę Ministrów w kwietniu 2008 r., w drodze uchwały, krajowych programów zwalczania niektórych serotypów Salmonelli w stadach gatunku kura (*Gallus gallus*) oraz w stadach brojlerów gatunku kura (*Gallus gallus*). Dlatego uzupełniono przepis art. 57 ust. 1 ustawy o możliwość opracowania przez Głównego Lekarza Weterynarii

programu przewidzianego dotychczas w art. 57a ust. 1 ustawy. Warunki i tryb przyjmowania i wprowadzania tego programu są takie same, jak w przypadku programów zwalczania określonych w art. 57. Konsekwencją uchylecia art. 57a i uzupełnienia art. 57 jest nadanie nowego brzmienia art. 57b i 57c, w zakresie poprawnych odwołań do nowo zmienionych przepisów, oraz uchylenie lit. b w art. 85 w ust. 1 w pkt 9 i przeniesienie jej treści do lit. a w tym punkcie (art. 1 pkt 32 lit. a tiret drugie projektu ustawy).

W związku ze zmianami przepisów ustawy w zakresie programów zwalczania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych w przepisach przejściowych (art. 5 i 6 projektu ustawy) rozstrzygnięto, że programy ustanowione na podstawie uchylanego art. 57a ust. 3 ustawy – tj. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 marca 2007 r. w sprawie wprowadzenia „Krajowego programu zwalczania niektórych serotypów Salmonelli w stadach hodowlanych gatunku kura (*Gallus gallus*) na lata 2007 – 2009 (Dz. U. Nr 61, poz. 414, z późn. zm.) zachowują moc na okres, na który zostały ustanowione. Ponadto, zgodnie z art. 5 ust. 2 projektu ustawy, upoważniono ministra właściwego do spraw rolnictwa do dokonywania zmian w wyżej wymienionym programie w granicach określonych w art. 57 ust. 7 ustawy zmienianej, z uwagi na konieczność wprowadzenia w 2009 r., w drodze rozporządzenia, programu przyjętego w drodze uchwały nr 100/2008 Rady Ministrów z dnia 30 kwietnia 2008 r., po jego zatwierdzeniu przez Komisję Europejską, stanowiącego trzeci i zarazem ostatni element wyżej wymienionego programu ustanowionego na lata 2007 – 2009.

Ponadto zgodnie z art. 6 projektu ustawy rozstrzygnięto, że do programów zwalczania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych przyjętych przez Radę Ministrów, w drodze uchwały, i przekazanych do Komisji Europejskiej z wnioskiem o ich zatwierdzenie, stosuje się przepisy art. 57 ust. 7 ustawy.

Uchylenie w art. 85 w ust. 1 ustawy zmienianej pkt 8 oraz dodanie ust. 1a w tym artykule (art. 1 pkt 32 lit. a tiret pierwsze oraz lit. b i c projektu ustawy) jest efektem wizyty kontrolnej przedstawicieli Food and Veterinary Office (FVO) przeprowadzonej w Polsce w celu oceny programu zwalczania wścieklizny. W wyniku tej oceny stwierdzono, że przepisy dotyczące obowiązkowych

szczepień psów przeciwko wściekliznie nie są egzekwowane, a sankcje karne dotychczas stosowane wobec osób uchylających się od tego obowiązku są niewspółmiernie wysokie do wykroczenia (kara aresztu, ograniczenia wolności albo kara grzywny).

W załączniku nr 2 do ustawy zaproponowano uzupełnienie wykazu chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania o choroby, co do których obowiązek zwalczania lub stosowania środków ograniczających rozprzestrzenianie wynika z dyrektywy 2006/88/WE oraz które mogą być objęte programem zwalczania chorób zakaźnych zwierząt akwakultury lub programem nadzoru stanu zdrowia tych zwierząt (art. 1 pkt 33 lit. c projektu ustawy).

Ponadto w załączniku nr 2 do ustawy dokonano zmiany brzmienia pkt 21 oraz uchylono pkt 23 (art. 1 pkt 33 lit. a i b projektu ustawy). Współczesne badania wskazują na bardzo zbliżony przebieg przenośnych gąbczastych encefalopatii bydła, owiec, kóz i zwierząt jeleniowatych. W piśmiennictwie dla wymienionych jednostek chorobowych przyjmuje się różne nazwy. W przypadku bydła przenośna gąbczasta encefalopatia określana jest jako BSE (Bovine spongiform encephalopathy), a wcześniej jako „choroba szalonych krów”. U owiec przenośna gąbczasta encefalopatia określana jest jako „choroba skokowa” lub „trzęsawka” (Scrapie). Badania ostatnich lat wskazują na występowanie u owiec również innych czynników dających dodatnie reakcje w testach na TSE. Stosunkowo najmniej prac poświęcono TSE u kóz, jednak wyniki badań zwierząt poddanych ubojowi oraz kóz z grupy ryzyka (padłe i poddane ubojowi z konieczności) wskazują na występowanie dodatknych reakcji na TSE. W kilku przypadkach stwierdzono także u tych zwierząt reakcje na BSE, co skłoniło ekspertów Komisji Europejskiej (EFTA, DG SANCO) do włączenia również takich przypadków do typowego postępowania przy zwalczaniu TSE. Całość postępowania przy zwalczaniu TSE u zwierząt gospodarskich reguluje rozporządzenie nr 999/2001. Przypadki TSE stwierdzone u zwierząt jeleniowatych odnotowano początkowo w Kanadzie i określono je mianem „choroby wyniszczającej jeleni” (CWD). Obecnie wiadomo, że chroniczna wyniszczająca choroba jeleniowatych jest przenośną gąbczastą encefalopatią (TSE) atakującą jeleniowate, która jest szeroko rozpowszechniona w Ameryce Północnej. Mając na uwadze, że zwierzęta

jeleniowate występują licznie w Europie jako zwierzęta wolno żyjące, jak również utrzymywane dla pozyskania mięsa, Komisja Europejska wydała decyzję 2007/182/WE z dnia 19 marca 2007 r. w sprawie badania chronicznej wyniszczającej choroby u jeleniowatych. Powyższe przepisy Unii Europejskiej skłaniają do ujęcia wymienionych wyżej przenośnych gąbczastych encefalopatii jako tzw. chorób zwalczanych z urzędu w jednym punkcie załącznika nr 2 do ustawy zmienianej. Ujęcie takie będzie zbieżne ze stosownymi przepisami Unii Europejskiej, bez konieczności wydłużania listy chorób podlegających obowiązkowi zwalczania.

W związku z uchyceniem przez dyrektywę 2006/88/WE dyrektyw 91/67/EWG, 93/53/EWG i 95/70/EWG dokonano odpowiednich zmian w odnośniku nr 1 do ustawy określającym dyrektywy wspólnotowe, które wdraża zmieniana ustawa (art. 1 pkt 1 projektu ustawy).

W związku z licznymi zmianami ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt w projektowanej ustawie (art. 7) zamieszczono przepis wyznaczający termin ogłoszenia tekstu jednolitego zmienianej ustawy.

Proponuje się, aby projektowana ustawa weszła w życie z dniem 1 sierpnia 2008 r., gdyż taki termin wyznacza dla państw członkowskich Unii Europejskiej art. 65 ust. 1 dyrektywy 2006/88/WE.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych, w związku z tym nie podlega notyfikacji zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Od dnia udostępnienia projektu ustawy w Biuletynie Informacji Publicznej nie zgłoszono zainteresowania pracami nad projektem ustawy (zgłoszenie w rozumieniu art. 7 wyżej wymienionej ustawy).

Przepisy ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o państwowym zasobie kadrowym i wysokich stanowiskach państwowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1217, z późn. zm.) nie mają zastosowania do projektowanej ustawy ze względu na jej merytoryczny zakres.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projektowana ustawa

Przepisy projektowanej ustawy będą oddziaływać na organy Inspekcji Weterynaryjnej, posiadaczy zwierząt akwakultury oraz podmioty prowadzące działalność w zakresie akwakultury.

Na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest prowadzony przede wszystkim chów i hodowla ryb z gatunków słodkowodnych. Chów i hodowla ryb morskich dotychczas nie były przedmiotem działalności prowadzonej na dużą skalę. Z danych Głównego Inspektoratu Weterynarii wynika, że na koniec 2007 r. zarejestrowane są 1684 podmioty prowadzące działalność w zakresie chowu lub hodowli zwierząt akwakultury, z czego 1521 prowadzi chów lub hodowlę ryb, a 158 zajmuje się ich rozrodem. Z szacunkowej powierzchni 70 000 ha stawów w Polsce eksploatowanych jest jedynie 50 000 ha (70%). Największe powierzchnie stawów karpionych znajdują się w Polsce południowej i centralnej, gdzie jest zlokalizowane ponad 75% ogólnej ich powierzchni. Najmniej stawów karpionych znajduje się na północy kraju, gdzie najwięcej jest dużych i średnich gospodarstw pstrągowych (rejon czystych i zimnych wód). Większość krajowej produkcji w stawach przypada na dwa gatunki ryb, tj. karpia, którego roczna produkcja wynosi ok. 15,5 tys. ton, oraz pstrąga tęczowego, którego produkcja wynosi ponad 17,5 tys. ton. Chów i hodowla karpia w Polsce jest prowadzona w większości gospodarstw w sposób tradycyjny przy wykorzystaniu naturalnej produktywności stawów.

2. Wpływ projektowanej ustawy na dochody i wydatki budżetu państwa i sektor finansów publicznych

Projektowana ustawa nie spowoduje skutków finansowych dla budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Przewiduje się wydatki dla budżetu państwa związane z wejściem w życie projektowanej ustawy, w związku z rozszerzeniem listy chorób podlegających obowiązkowi zwalczania o 7 chorób zwierząt akwakultury niewystępujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i Unii Europejskiej oraz 2 choroby zakaźne

zwierząt akwakultury, których zwalczanie może być prowadzone na podstawie programów: zwalczania chorób zakaźnych lub nadzoru nad chorobami zakaźnymi zwierząt mającego na celu uzyskanie przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, strefę lub enklawę statusu wolnego od danej choroby zakaźnej zwierząt.

W razie wystąpienia jednej z 7 chorób zwierząt akwakultury niewystępujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i Unii Europejskiej niezbędne będzie finansowanie likwidacji ognisk tej choroby z rezerwy celowej „Zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt (w tym finansowanie programów zwalczania), badania monitoringowe pozostałości chemicznych i biologicznych w tkankach zwierząt, produktach pochodzenia zwierzęcego i paszach, finansowanie zadań zleconych przez Komisję Europejską oraz dofinansowanie kosztów realizacji zadań Inspekcji Weterynaryjnej (w tym w zakresie zatrudnienia w powiatowych inspektoratach weterynarii)”.

Należy zwrócić uwagę, że choć wykaz chorób zakaźnych podlegających obowiązkowi zwalczania został rozszerzony o 9 nowych chorób zakaźnych zwierząt akwakultury, to tylko 6 z nich występuje u ryb, a pozostałe 8 u skorupiaków i mięczaków, których w Polsce praktycznie się nie chowa.

Obecnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie prowadzi się zwalczania chorób zwierząt akwakultury w ramach zatwierdzonych przez Komisję Europejską programów ich zwalczania. Skutki finansowe dla budżetu państwa w przypadku zwalczania chorób zwierząt akwakultury w ramach programów będą uzależnione od strategii zwalczania tych chorób przyjętej do realizacji na terytorium naszego kraju.

W związku z projektowanym objęciem odszkodowaniami rodzin pszczelich przy stwierdzeniu zgnilca amerykańskiego pszczoł, koszty związane ze zwalczaniem ognisk tej choroby będą pokrywane ze środków pochodzących z rezerwy celowej przeznaczonej na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt. Przy uwzględnieniu ilości ognisk zgnilca amerykańskiego, które wystąpiły na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2006 – 2007, koszty związane z odszkodowaniami za padłe i chore rodziny pszczele szacuje się na około 25 000 zł rocznie.

3. Wpływ projektowanej ustawy na rynek pracy

Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ projektowanej ustawy na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami podmioty prowadzące działalność w zakresie chowu lub hodowli zwierząt akwakultury oraz rozrody ryb podlegają obowiązkowi rejestracji. Przepisy projektowanej ustawy nakładają na podmioty prowadzące działalność w sektorze akwakultury obowiązek rejestracji oraz w niektórych przypadkach zatwierdzenia. Obowiązek ten wynika z nałożonych przez prawo wspólnotowe dodatkowych wymagań weterynaryjnych, jakie muszą spełnić te przedsiębiorstwa.

W związku z powyższym podmioty prowadzące działalność w zakresie chowu lub hodowli zwierząt akwakultury oraz rozrody ryb po wejściu w życie projektowanej ustawy będą podlegały ponownej rejestracji.

5. Wpływ projektowanej ustawy na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie projektowanej ustawy zapewni bezpieczeństwo epizootyczne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie chorób egzotycznych zwierząt wodnych oraz stworzy warunki niezbędne do uzyskania przez enklawy lub strefy statusu epizootycznego wolnego od danej choroby nieegzotycznej, co w konsekwencji stworzy możliwości rozwoju regionalnego.

6. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy został wysłany w celu zaopiniowania między innymi do: Krajowej Rady Izb Rolniczych, Krajowego Związku Rolników Kółek i Organizacji Rolniczych, Sekretariatu Rolnictwa Komisji Krajowej NSZZ

„Solidarność”, Związku Zawodowego Rolników „Ojczyzna”, Rady Gospodarki Żywnościowej, Federacji Branżowych Związków Producentów Rolnych, NSZZ RI „Solidarność”, Związku Zawodowego Rolnictwa „Samobrona”, Związku Zawodowego Rolników Rzeczypospolitej „Solidarni”, Związku Zawodowego Pracowników Rolnictwa RP, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych LEWIATAN, Konfederacji Pracodawców Polskich, Federacji Związków Pracodawców – Dzierżawców i Właścicieli Rolnych, Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, Sekcji Krajowej Pracowników Weterynarii NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Lekarzy Weterynarii Inspekcji Weterynaryjnej, Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Lekarzy Weterynarii Wolnej Praktyki „Medicus Veterinarius”, Polskiego Stowarzyszenia Przetwórców Ryb, Polskiej Organizacji Handlu i Dystrybucji, Unii Przemysłu Chłodniczego, Polskiego Towarzystwa Rybackiego, Związku Producentów Ryb, Stowarzyszenia Producentów Ryb Łososiowatych, Związku Pracodawców Branży Zoologicznej, Zrzeszenia Producentów Ryb, Sztabu Kryzysowego Rybołówstwa, Instytutu Rybactwa Śródlądowego, Morskiego Instytutu Rybackiego, Polskiej Federacji Producentów Żywności, Polskiej Izby Gospodarki Odpadami, Państwowego Instytutu Weterynaryjnego – Państwowego Instytutu Badawczego oraz do organizacji ekologicznych, w tym Ligi Ochrony Przyrody, Biura Greenpeace Polska, Instytutu na rzecz Ekorozwoju, Frontu Wyzwolenia Zwierząt, Społecznego Instytutu Ekologicznego i Ogólnopolskiego Towarzystwa Ochrony Zwierząt „Animals”.

Uwagi do projektu wyżej wymienionej ustawy zgłosił Związek Producentów Ryb, Zakład Ichtiobiologii i Gospodarki Rybackiej PAN w Gołyszach, Państwowy Instytut Weterynaryjny – PIB. Uwagi ze względu na ich ogólny charakter i zakres nie zostały uwzględnione.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ**

**KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU**

Mikołaj Dowgiałewicz

Min. MD 48 53 /08/DP/ko

Warszawa, dnia 03 czerwca 2008 r.

**Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, wyrażona na podstawie art. 9 pkt 3 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494, z późn. zm.) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgiałewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonym projektem ustawy (pismo nr RM-10-90-08) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projektowana ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej

PODSEKRETARZ STANU
Słodka Federzefewska

Do uprzejmej wiadomości:

**Pan Marek Sawicki
Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi**

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾

z dnia ..... 2008 r.

w sprawie zwalczania chorób zakaźnych zwierząt akwakultury²⁾

Na podstawie art. 61 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625, z późn. zm.³⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) odłogowane – działanie związane z usuwaniem z gospodarstwa zwierząt akwakultury wrażliwych na daną chorobę lub o których wiadomo, że mogą przenosić czynnik chorobotwórczy, a tam, gdzie to możliwe, z usuwaniem wody;
- 2) obszar zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby - obszar wokół skażonego gospodarstwa lub obszaru hodowli mięczaków uznanych za zakażone, na którym stosuje się środki zwalczania choroby, tak aby zapobiec rozprzestrzenianiu się choroby;
- 3) zakażenie - obecność rozmnażającego się, rozwijającego się w inny sposób lub utajonego czynnika chorobotwórczego w organizmie lub na powierzchni ciała gospodarza;
- 4) skażona strefa lub enklawa - strefy lub enklawy, w której stwierdzono wystąpienie zakażenia.

§ 2. 1. Powiatowy lekarz weterynarii po otrzymaniu zawiadomienia o podejrzeniu choroby egzotycznej oraz o podejrzeniu choroby nieegzotycznej w strefie lub enklawie kategorii I lub III:

- 1) pobiera próbki do badań laboratoryjnych stosowne do określonej choroby i zgodnie z metodyką określoną w przepisach Unii Europejskiej dla danej choroby oraz przekazuje je do laboratorium, o którym mowa w art. 23

ust. 3 i 4, ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2007 r, Nr 121, poz. 842³⁾);

- 2) obejmuje nadzorem gospodarstwo lub obszar hodowli mięczaków, w którym wystąpiło podejrzenie choroby;
- 3) zakazuje przemieszczania zwierząt akwakultury z i do gospodarstwa lub obszarów hodowli mięczaków.

2. Wykaz chorób egzotycznych oraz chorób nieegzotycznych jest określony w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

3. Wykaz kategorii państw, stref i enklaw oraz kryteria ich ustalania określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

4. Główny Lekarz Weterynarii informuje sąsiadujące z Rzeczypospolitą Polską państwa członkowskie Unii Europejskiej lub państwa trzecie o podejrzeniu, o którym mowa w ust. 1.

§ 3. 1. Jeżeli wyniki badań laboratoryjnych, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 1, wykażą obecność choroby egzotycznej lub choroby nieegzotycznej w strefie lub enklawie kategorii I lub III, powiatowy lekarz weterynarii przeprowadza dochodzenie epizootyczne w celu ustalenia:

1) źródeł i dróg zakażenia;

2) przemieszczania zwierząt akwakultury z gospodarstwa lub obszaru hodowli mięczaków w okresie, w którym choroba mogła rozwijać się w gospodarstwie lub obszarze hodowli mięczaków przed stwierdzeniem jej wystąpienia.

2. Jeżeli w wyniku dochodzenia epizootycznego, o którym mowa w ust. 1, zostanie stwierdzone, że choroba mogła zostać przeniesiona do innych gospodarstw, obszarów hodowli mięczaków lub wód otwartych, w gospodarstwach tych i na obszarach takich stosuje się odpowiednio środki, o których mowa § 2 ust. 1.

3. W przypadku gdy zlewnia lub obszar przybrzeżny są rozległe, powiatowy lekarz weterynarii może zastosować środki wymienione w § 2 ust. 1, w ograniczeniu do obszaru wokół gospodarstwa lub obszaru hodowli mięczaków, w którym

podejrzewa się chorobę, jeżeli uzna, że ustanowiony obszar jest wystarczający do zapobieżenia rozprzestrzenieniu się choroby.

§ 4. Środki wprowadzone zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 2 i 3, uchyla się jeżeli wyniki badań, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 1, nie wykażą obecności choroby.

§ 5. Powiatowy lekarz weterynarii w przypadku stwierdzenia choroby egzotycznej:

- 1) uznaje gospodarstwo lub obszar hodowli mięczaków za skażone;
- 2) określa obszar zapobiegania rozprzestrzeniania się choroby, obejmujący strefę ochronną oraz strefę nadzoru;
- 3) zakazuje odnowy populacji i przemieszczania zwierząt akwakultury, na terytorium oraz poza obszar zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby bez jego zgody. Powiatowy lekarz weterynarii wydając zgodę określa dodatkowe środki zapobiegające rozprzestrzenianiu się choroby.

§ 6.1. Zwierzęta akwakultury, które osiągnęły rozmiary handlowe i nie wykazują klinicznych objawów choroby egzotycznej, mogą zostać odłowione lub zebrane pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii, z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi lub dalszego przetwarzania w zatwierdzonych zakładach przetwórczych.

2. Odławianie, zbieranie i wprowadzanie do zakładów wysyłkowych lub zakładów oczyszczania, dalsze przetwarzanie i inne z tym związane działania podejmowane podczas przygotowywania zwierząt akwakultury, o których mowa w ust. 1, do wprowadzenia do łańcucha żywnościowego przeprowadza się w warunkach, które uniemożliwiają rozprzestrzenianie się czynnika wywołującego daną chorobę.

3. Zakłady wysyłkowe, zakłady oczyszczania lub inne zakłady prowadzące podobną działalność powinny posiadać system oczyszczania ścieków unieszkodliwiający czynnik chorobotwórczy lub ścieki z tych zakładów powinny być poddawane oczyszczaniu w inny sposób zmniejszający do dopuszczalnego poziomu ryzyko przeniesienia czynnika chorobotwórczego do wód naturalnych.

§ 7. 1. Martwe ryby i skorupiaki oraz żywe ryby i skorupiaki, wykazujące kliniczne objawy choroby egzotycznej usuwa się i niszczy zgodnie z planem gotowości tak szybko jak to możliwe pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii w sposób określony w rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady

z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi., (Dz. U. WE L 273, z 10.10.2002, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. WE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 37, str. 92, z późn. zm.), zwanym dalej „rozporządzeniem nr 1774/2002”.

2. Zwierzęta akwakultury, które nie osiągnęły rozmiarów handlowych i nie wykazują klinicznych objawów choroby egzotycznej, są pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii odławiane lub zbierane i niszczone z uwzględnieniem okresu, typu produkcji i związanego z nimi ryzyka dalszego rozprzestrzeniania się choroby egzotycznej, w sposób określony w rozporządzeniu nr 1774/2002 oraz zgodnie z planem gotowości.

3. Po usunięciu zwierząt, o których mowa w ust. 1 i 2, skażone gospodarstwa lub obszary hodowli mięczaków odłoguje się przez czas niezbędny do eliminacji czynnika chorobotwórczego, a w razie konieczności oczyszcza się i odkaża.

4. W gospodarstwach i obszarach hodowli mięczaków zajmujących się chowem zwierząt akwakultury niewrażliwych na daną chorobę, decyzję o odłogowaniu podejmuje powiatowy lekarz weterynarii na podstawie oceny ryzyka.

§ 8. Powiatowy lub wojewódzki lekarz weterynarii stosuje odpowiednie do okoliczności oraz ryzyka środki zapobiegające rozprzestrzenianiu się chorób na zwierzęta wodne inne niż te, u których wystąpiła choroba egzotyczna.

§ 9. Środki, o których mowa w § 2 - 8, są stosowane do czasu uzyskania ujemnych wyników badań laboratoryjnych próbek pobranych odpowiednio dla danej choroby oraz typów przedsiębiorstw produkcyjnych sektora akwakultury na obszarze zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby.

§ 10. 1. W przypadku potwierdzenia wystąpienia choroby nieegzotycznej w państwie, strefie lub enklawie wolnym od choroby w celu odzyskania statusu wolnego od tej choroby:

- 1) powiatowy lekarz weterynarii stosuje środki, o których mowa § 5-9 lub;

2) Główny Lekarz Weterynarii opracowuje i realizuje program zwalczania choroby.

2. Powiatowy lekarz weterynarii, w przypadku o którym mowa w ust. 1 pkt 1, może zezwolić na chów zwierząt akwakultury niewykazujących objawów klinicznych do czasu osiągnięcia przez nie rozmiarów handlowych lub na przemieszczanie do innej skażonej strefy lub enklawy, wprowadzając środki ograniczające lub jeżeli to możliwe zapobiegające rozprzestrzenianiu się choroby.

3. W razie odstąpienia od odzyskania statusu obszaru wolnego od choroby powiatowy lekarz weterynarii stosuje środki zapobiegające rozprzestrzenianiu się choroby określone w § 11.

§ 11.1. W przypadku potwierdzenia w państwie, strefie lub enklawie choroby nieegzotycznej, co do której terytoria te nie są uznane za wolne, powiatowy lekarz weterynarii w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się tej choroby:

1) uznaje gospodarstwo lub obszar hodowli mięczaków za skażone;

2) określa obszar zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby, obejmujący strefę ochronną oraz strefę nadzoru.

2. Zwierzęta akwakultury z obszaru zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby, o którym mowa w ust. 1 pkt 2:

1) są przemieszczane wyłącznie do gospodarstw lub obszarów hodowli mięczaków położonych w strefie lub enklawie skażonej (kategoria V) lub

2) zbiera i poddaje ubojowi w celu spożycia przez ludzi zgodnie z § 6 ust. 1.

3. Martwe ryby i skorupiaki usuwa się i niszczy pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii zgodnie z rozporządzeniem nr 1774/2002 w odpowiednim okresie z uwzględnieniem typu produkcji i ryzyka, jakie stanowią te zwierzęta dla rozprzestrzeniania się choroby.

§ 12.1. W razie podejrzenia lub stwierdzenia choroby egzotycznej u dzikich zwierząt wodnych, Główny Lekarz Weterynarii kontroluje sytuację tej choroby.

2. W razie podejrzenia lub stwierdzenia choroby nieegzotycznej u dzikich zwierząt wodnych na terytorium państwa, w strefie lub enklawie uznanych za wolne od tej choroby, Główny Lekarz Weterynarii kontroluje sytuację tej choroby.

3. Główny Lekarz Weterynarii informuje Komisję i pozostałe państwa członkowskie Unii Europejskiej o zastosowanych środkach, o których mowa w ust. 1 i 2.

§ 13. Warunkiem uznania terytorium państwa za wolne od danej choroby nieegzotycznej jest:

1) niewystępowanie na terytorium zwierząt z gatunków wrażliwych na daną chorobę

lub

2) istnienie na tym terytorium oraz w jego źródłach wodnych warunków uniemożliwiających przetrwanie czynnika chorobotwórczego, lub

3) spełnianie warunków określonych w załączniku nr 3 do rozporządzenia.

2. W przypadku gdy sąsiadujące z Rzeczpospolitą Polską państwa członkowskie lub obszary zlewni wykorzystywane wspólnie z innymi państwami członkowskimi nie są uznane za wolne od choroby, Główny Lekarz Weterynarii określa odpowiednią strefę buforową, której granica powinna być wyznaczona w taki sposób, aby chroniła przed biernym wprowadzeniem choroby na terytorium uznane za wolne od choroby.

3. Nadzór, metody pobierania próbek oraz metody diagnostyczne, w tym nadzór w strefach buforowych, jest prowadzony zgodnie z przepisami Unii Europejskiej.

§ 14. Strefa lub enklawa może być uznana za wolną od danej choroby nieegzotycznej, jeżeli:

1) w strefie lub enklawie oraz w ich źródle wodnym nie występują zwierzęta z gatunków wrażliwych na daną chorobę lub

2) warunki istniejące w strefie lub enklawie oraz w ich źródłach wodnych uniemożliwiają przetrwanie czynnika chorobotwórczego, lub

3) są spełnione warunki określone w załączniku nr 4 do rozporządzenia.

§ 15. Główny Lekarz Weterynarii sporządza, prowadzi i aktualizuje oraz publikuje na stronie internetowej Głównego Inspektoratu Weterynarii wykaz stref i enklaw uznanych za wolne od danej choroby nieegzotycznej.

§16. Główny Lekarz Weterynarii występuje z wnioskiem do Komisji Europejskiej o:

- 1) zawieszenie statusu wolnego od danej choroby państwa, strefy lub enklawy, jeżeli na obszarach tych podejrzewa się naruszenia warunków zachowania tego statusu;
- 2) przywrócenie statusu wolnego od danej choroby państwa, strefy lub enklawy, jeżeli zostało wykluczone naruszenie, o którym mowa w pkt 1;
- 3) cofnięcie statusu wolnego od danej choroby państwa, strefy lub enklawy, jeżeli zostało potwierdzone skażenie.

§ 17. Przepisów § 13-16 nie stosuje się w odniesieniu do ozdobnych zwierząt wodnych utrzymywanych w sklepach zoologicznych, sklepach ogrodniczych, stawach ogrodowych, akwariach komercyjnych lub hurtowniach, jeżeli obiekty te:

- 1) nie mają bezpośredniego kontaktu z naturalnymi wodami wspólnotowymi lub
- 2) posiadają system oczyszczania ścieków ograniczający ryzyko przeniesienia chorób do wód naturalnych do poziomu możliwego do przyjęcia .

§ 18.1. Niedopuszczalne jest wykonywanie szczepień przeciwko chorobom zakaźnym zwierząt akwakultury znajdujących się w załączniku nr 4 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do chorób nieegzotycznych stosuje się w strefach lub enklawach wolnych od tych chorób lub w strefach oraz enklawach objętych zatwierdzonym programem ich nadzoru.

3. W przypadku wprowadzenia szczepień stosuje się szczepionki dopuszczone do obrotu zgodnie z przepisami prawa farmaceutycznego lub rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz

ustanawiającego Europejską Agencję Leków (Dz. Urz. UE L 136 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 34, str. 229).

§ 19. Traci moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 marca 2005 r. w sprawie zwalczania chorób zakaźnych ryb (Dz. U. Nr 60, poz. 528 i Nr 138, poz. 1159);
- 2) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 12 kwietnia 2006 r. w sprawie zwalczania niektórych chorób zakaźnych mięczaków (Dz. U. Nr 73, poz. 512 oraz z 2007 r. Nr 44, poz. 282);
- 3) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 15 lipca 2005 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla umieszczania na rynku zwierząt i produktów akwakultury (Dz. U. Nr 138, poz. 1158).

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

---

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej - rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 131, poz. 915 oraz z 2007 r. Nr 38, poz. 244).

²⁾ Przepisy niniejszego rozporządzenia wdrażają postanowienia dyrektywy Rady dyrektywy 06/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz. Urz. UE L 328, z 24.11.2006, str. 14).

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 23, poz. 188 i Nr 33, poz. 289, z 2006 r. Nr 17, poz. 127, Nr 144, poz. 1045 i Nr 249, poz. 1830, z 2007 r. Nr 133, poz. 920 oraz z 2008 r. Nr , poz.

Wykaz chorób egzotycznych i nieegzotycznych

I. Choroby egzotyczne:

- 1) epizootyczna martwica układu krwiotwórczego (Epizootic haematopoietic necrosis – EHN);
- 2) zakaźny zespół owrzodzenia (Epizootic ulcerative syndrom-EUS);
- 3) bonamioza (*Bonamia exitiosa*);
- 4) perkinsoza (*Perkinsus marinus*);
- 5) mikrocytoza (*Microcytos mackini*);
- 6) zespół Taura (Taura syndrome);
- 7) choroba żółtej głowy (Yellowhead disease).

II. Choroby nieegzotyczne:

- 1) wirusowa posocznica krwotoczna ryb łososiowatych (VHS);
- 2) zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych (IHN);
- 3) zakażenie herpeswirusem koi (KHV);
- 4) zakaźna anemia łososi (ISA);
- 5) marteilioza (*Marteilia refringens*);
- 6) bonamioza (*Bonamia ostreae*);
- 7) zespół WSS (White Spot Syndrome).

Wykaz kategorii państw, stref i enklaw oraz kryteria ich ustalania

Lp.	Kategoria	Kryteria ustalania kategorii (Status epizootyczny)
1	2	3
1.	Kategoria I	Wolna od choroby Uznane za wolne od choroby zgodnie z § 13-15 rozporządzenia
2.	Kategoria II	Objęta programem nadzoru Nieuznane za wolne od choroby, lecz objęte programem nadzoru i eliminowania
3.	Kategoria III	O statusie nieokreślonym Bez informacji o zakażeniu, lecz nieobjęte programem nadzoru prowadzącym do osiągnięcia statusu obszaru wolnego od choroby
4.	Kategoria IV	Objęta programem eliminacji Istnieją informacje o zakażeniu; objęte programem zwalczania i eliminowania
5.	Kategoria V	Skazona Istnieją informacje o zakażeniu. Podlega minimalnym środkom zwalczania chorób, o których mowa w § 11 rozporządzenia

Warunki niezbędne do uznania terytorium państwa za wolne od choroby

1.1. W odniesieniu do chorób, które mogą być stwierdzone u zwierząt akwakultury z gatunków wrażliwych występujących na terytorium państwa, na którym w okresie co najmniej 10 lat przed datą złożenia wniosku o przyznanie statusu obszaru wolnego od choroby nie zaobserwowano przypadków wystąpienia choroby, mimo warunków sprzyjających jej klinicznej postaci, państwo może być uznane za wolne od choroby, jeżeli:

- 1) co najmniej przez 10 lat przed dniem złożenia wniosku o przyznanie statusu obszaru wolnego od choroby były stosowane środków bezpieczeństwa biologicznego;
- 2) nie stwierdzono zakażeń u dzikich zwierząt;
- 3) były przestrzegane w handlu i przywozie warunki zapobiegające wprowadzeniu choroby.

1.2. Środki bezpieczeństwa biologicznego, o których mowa w pkt 1.1 ppkt 1, obejmują co najmniej:

- 1) obowiązek powiadomienia organów Inspekcji Weterynaryjnej o podejrzeniu lub stwierdzeniu choroby;
- 2) funkcjonowanie systemu wczesnego wykrywania umożliwiającego skuteczne wykluczenie lub rozpoznanie choroby oraz powiadomienie o niej, w szczególności:
  - a) niezwłoczne rozpoznanie kliniczne choroby, w tym nowo pojawiających się chorób lub niewyjaśnionej śmiertelności w gospodarstwach lub obszarach hodowli mięczaków oraz w środowisku naturalnym,
  - b) niezwłoczne powiadomienie organu Inspekcji Weterynaryjnej o podejrzeniu choroby umożliwiające jak najszybsze podjęcie badań diagnostycznych.

1.3. System wczesnego wykrywania, o którym mowa w pkt 1.2 ppkt 2, obejmuje w szczególności:

1) przygotowanie osób zatrudnionych w przedsiębiorstwach sektora akwakultury lub zajmujących się przetwarzaniem zwierząt akwakultury do rozpoznania objawów wskazujących na obecność choroby oraz szkolenie lekarzy weterynarii lub specjalistów do spraw zdrowia zwierząt wodnych w zakresie wykrywania i powiadamiania o nietypowych przypadkach wystąpienia choroby;

2) dostęp organów Inspekcji Weterynaryjnej do laboratoriów wyposażonych w urządzenia do diagnozowania i rozróżniania chorób podlegających obowiązkowi zwalczania i chorób nowo pojawiających się.

2.1. W odniesieniu do chorób, których ostatni kliniczny przypadek był stwierdzony na terytorium państwa w okresie 10 lat przed dniem złożenia wniosku o przyznanie statusu obszaru wolnego od choroby lub jeżeli status państwa członkowskiego w odniesieniu do danej choroby pozostawał nieznany przed wprowadzeniem nadzoru, terytorium państwa można uznać za wolne od danej choroby, jeżeli:

1) państwo spełnia warunki zwalczania choroby, o których mowa w pkt 1.2;

2) gospodarstwa lub obszary hodowli mięczaków, zajmujące się hodowlą gatunku wrażliwego, były objęte nadzorem ukierunkowanym przez okres co najmniej dwóch lat i nie stwierdzono wystąpienia czynnika chorobotwórczego.

2.2. W przypadku gdy w państwie członkowskim istnieją regiony, w których liczba gospodarstw lub obszarów hodowli mięczaków jest ograniczona, a tym samym nadzór ukierunkowany w tych regionach nie zapewnia wystarczających danych epizootycznych uwagi na występowanie dzikich populacji gatunków wrażliwych, populacje dzikie są objęte nadzorem ukierunkowanym.

Warunki niezbędne do uznania strefy lub enklawy za wolne od choroby

1.1. Granice geograficzne strefy stanowiącą jedną jednostkę epizootyczną są wyraźnie oznaczone na mapie.

1.2. Strefa obejmująca obszar więcej niż jednego państwa może być uznana za wolną od choroby, jeżeli na całym obszarze tej strefy spełnione są warunki, o których mowa w pkt 1.3. - 1.5. W takim przypadku obydwaj zainteresowane państwa członkowskie składają wniosek o zatwierdzenie części strefy znajdującej się na ich terytorium.

1.3. Strefa, w której występują gatunki wrażliwe, na obszarze której nie stwierdzono występowania choroby przynajmniej przez okres 10 lat przed dniem złożenia wniosku o przyznanie statusu wolnego od choroby mimo, że warunki sprzyjają wystąpieniu jej klinicznej postaci, może być uznana za wolną od choroby, jeżeli są spełnione wymagania zawarte w załączniku nr 3 do rozporządzenia, w pkt 1.

1.4. Strefa, w której został stwierdzony ostatni przypadek kliniczny choroby w okresie 10 lat przed dniem złożenia wniosku o przyznanie statusu wolnego od choroby lub której status epizootyczny nie był znany przed objęciem nadzorem ukierunkowanym, może być uznana za wolną od choroby, jeżeli zostały spełnione wymagania, o których mowa w załączniku nr 3 do rozporządzenia, w pkt 2.

1.5. W razie potrzeby ustanawia się strefę buforową, w której jest realizowany program monitoringu. Granice stref buforowych wyznacza się w taki sposób, aby chroniły strefę uznaną za wolną od choroby przed biernym wprowadzeniem choroby.

2. Enklawa obejmująca jedno lub więcej gospodarstw lub obszarów hodowli mięczaków, której status epizootyczny w odniesieniu do danej choroby jest uzależniony od statusu epizootycznego otaczających je wód naturalnych, może być uznana za wolną od choroby jeżeli:

1) granice geograficzne enklawy stanowiącej jedną jednostkę epizootyczną zostały wyraźnie oznaczone na mapie;

2) enklawa, w której występują gatunki wrażliwe oraz w której nie stwierdzono przypadków choroby co najmniej przez 10 lat przed dniem złożenia wniosku o przyznanie statusu wolnego od choroby, mimo warunków sprzyjających występowaniu jej klinicznej postaci, po spełnieniu wymagań, o których mowa w załączniku nr 3 do rozporządzenia, w pkt 1.

3) enklawa, w której został stwierdzony ostatni przypadek kliniczny choroby w okresie ostatnich 10 latach przed dniem złożenia wniosku o przyznanie statusu wolnego od choroby lub w przypadku, gdy status epizootyczny tej enklawy lub wód ją otaczających nie był znany przed objęciem jej nadzorem ukierunkowanym, po spełnieniu wymagań, o których mowa w załączniku nr 3 do rozporządzenia w pkt 2.

4) jest to niezbędne dla ochrony przed wprowadzeniem choroby gospodarstwo lub obszar hodowli mięczaków w enklawie obejmuje się dodatkowymi środkami określonymi przez powiatowego lekarza weterynarii. Środki mogą obejmować ustanowienie wokół enklawy strefy buforowej, w której jest prowadzony program monitoringu oraz ustanowienie dodatkowej ochrony zapobiegającej przedostaniu się potencjalnych nosicieli czynników chorobotwórczych lub wektorów.

3. Enklawa obejmująca jedno lub więcej pojedynczych gospodarstw, których status epizootyczny odnoszący się do danej choroby jest niezależny od statusu epizootycznego odnoszącego się do tej choroby otaczających je wód naturalnych może być uznana za wolną, jeżeli:

1) ma zapewnione dostawy wody:

a) przez zakład oczyszczający wodę z danych czynników chorobotwórczych do dopuszczalnego poziomu ryzyka wprowadzenia choroby lub,

b) bezpośrednio ze studni, hydrogeologicznego otworu eksploatacyjnego lub źródła, jeżeli źródło dostaw wody znajduje się poza terenem gospodarstwa, a woda jest dostarczana bezpośrednio do gospodarstwa za pomocą rurociągu.

2) istnieją naturalne lub sztuczne bariery, które uniemożliwiają zwierzętom wodnym z otaczających cieków wodnych przedostanie się do któregokolwiek z gospodarstw w enklawie;

3) zabezpiecza się ją przed wylewem lub przenikaniem wody z otaczających cieków wodnych;

4) spełnia wymagania, o których mowa w załączniku nr 3 do rozporządzenia, w pkt 2;

5) podlega dodatkowym środkom nałożonym przez właściwy organ Inspekcji Weterynaryjnej, gdy okaże się to niezbędne do jej ochrony przed wprowadzeniem choroby. Środki takie mogą obejmować ustanowienie dodatkowej ochrony przed przedostaniem się potencjalnych nosicieli czynników chorobotwórczych lub wektorów.

4. Wymagania dla gospodarstw, rozpoczynających lub wznowiających działalność.

4.1. Gospodarstwo stanowiące jedną jednostkę epizootyczną, której status epizootyczny jest niezależny od statusu wód otaczających, spełniające wymagania, o których mowa w pkt 3 ppkt 1-5, rozpoczynające działalność związaną z hodowlą zwierząt akwakultury z enklawy uznanej za wolną od choroby, może być uznane za wolne od choroby bez konieczności pobierania próbek wymaganych w celu uzyskania statusu wolnego od choroby.

4.2. Gospodarstwo stanowiące jedną jednostkę epizootyczną, której status epizootyczny jest niezależny od statusu wód otaczających, spełniające wymagania, o których mowa w pkt 3 ppkt 1-5, wznowiające działalność związaną z hodowlą zwierząt akwakultury z enklawy uznanej za wolną od choroby, może być uznane za wolne od choroby bez konieczności pobierania próbek wymaganych w celu uzyskania statusu wolnego od choroby, jeżeli:

1) historia statusu epizootycznego tego gospodarstwa w ostatnich czterech latach prowadzenia działalności jest znana powiatowemu lekarzowi weterynarii, a gdy działalność prowadzona jest krócej niż cztery lata przez cały okres prowadzenia działalności;

2) w gospodarstwie nie były stosowane środki zwalczania chorób podlegających obowiązkowi zwalczania i nie stwierdzono w nim przypadków tych chorób;

3) przed wprowadzeniem zwierząt akwakultury, jaj lub gamet gospodarstwo, zostało oczyszczone i zdezynfekowane, a następnie, w razie konieczności, poddane odłogowaniu.

Uzasadnienie

Projekt rozporządzenie w sprawie zwalczania chorób zakaźnych zwierząt akwakultury stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 61 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625, z 2005 r. Nr 23, poz. 188 i Nr 33, poz. 289, z 2006 r. Nr 17, poz. 127, Nr 144, poz. 1045 i Nr 249, poz. 1830, 2007 r. Nr 133, poz. 920 oraz z 2008 r. Nr , poz.).

Opracowanie projektu rozporządzenia w sprawie zwalczania chorób zakaźnych zwierząt akwakultury wynika z konieczności implementacji dyrektywy Rady 06/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz. Urz. UE L 328, z 24.11.2006, str. 14).

Dotychczas zagadnienia dotyczące zwalczania chorób zakaźnych zwierząt akwakultury uregulowane były w dyrektywach Rady:

- 1) 93/53/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. wprowadzającej minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb (Dz. Urz. WE L 175 z 19.07.1993, str. 23, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 14, str. 314, z późn. zm.);
- 2) 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzającej minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małży (Dz. Urz. WE L 332 z 30.12.1995, str. 33, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 18, str. 383, z późn. zm.);
- 3) 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotyczącej warunków zdrowotnych zwierząt, obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE L 46 z 19.02.1991, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 11, str. 128, z późn. zm.)

- które tracą moc z dniem 1 sierpnia 2008 r.

Dyrektywy te były wdrożone do polskiego porządku prawnego ustawą z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczania chorób zakaźnych zwierząt i rozporządzeniami Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi:

- 1) z dnia 29 marca 2005 r. w sprawie zwalczania chorób zakaźnych ryb (Dz. U. Nr 60, poz. 528, z późn. zm.);

2) z dnia 12 kwietnia 2006 r. w sprawie zwalczania niektórych chorób zakaźnych mięczaków (Dz. U. Nr 73, poz. 512, z późn. zm.);

3) z dnia 15 lipca 2005 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla umieszczania na rynku zwierząt i produktów akwakultury (Dz. U. Nr 138, poz. 1158).

Dyrektywa Rady 2006/88/WE problematykę zwalczania chorób zakaźnych zwierząt akwakultury uregulowała w sposób odmienny od dotychczas przyjętych rozwiązań.

Na potrzeby zaimplementowania dyrektywy 2006/88/WE zostały wprowadzone zmiany w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, które w konsekwencji umożliwiły pełną implementację szczegółowego postępowania przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt akwakultury określonego w dyrektywie. Projekt niniejszego rozporządzenia określa:

- 1) minimalne środki zwalczania chorób zwierząt akwakultury, w razie podejrzenia, stwierdzenia przypadków zakaźnych chorób egzotycznych i nieegzotycznych;
- 2) wymagania niezbędne do uznania państwa, strefy lub enklawy za wolną od choroby.

W rozporządzeniu nie zostały uwzględnione szczegółowo:

- 1) sposób i rodzaj próbek pobieranych do badań diagnostycznych;
- 2) procedury odłogowania;
- 3) warunki i sposób ponownego umieszczania w gospodarstwie zwierząt akwakultury ponieważ powyższe zagadnienia, zgodnie z przepisami dyrektywy 2006/88/WE zostaną ustalone w decyzjach wykonawczych Komisji Europejskiej.

Warunki i sposób wprowadzania szczepień zostaną przyjęte w zależności od choroby w zatwierdzonych programach zwalczania lub w planach gotowości.

Sposób prowadzenia dokumentacji związanej ze zwalczaniem danej choroby zostanie określony w odrębnym rozporządzeniu.

Projekt niniejszego rozporządzenia zostanie zamieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi i będzie podlegał procedurze określonej w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414).

Projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr

239, poz. 2039 i z 2004 r. Nr 65, poz. 597), ponieważ wdraża postanowienia przepisów dyrektywy Rady 2006/88/WE.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Ocena skutków regulacji (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projekt rozporządzenia obejmuje zakresem regulacji podmioty prowadzące działalność z zakresu hodowli lub chowu zwierząt akwakultury.

2. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa. Inspekcja Weterynaryjna przy realizacji powierzonych jej zadań wykorzystuje środki przewidziane ustawą budżetową.

3. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie przyczyni się do zwiększenia konkurencyjności zewnętrznej i nie spowoduje istotnych długotrwałych następstw w rozwoju społecznym i gospodarczym kraju.

5. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

6. Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia został wysłany w celu zaopiniowania między innymi do: Krajowej Rady Izb Rolniczych, Krajowego Związku Rolników Kółek i Organizacji

Rolniczych, Sekretariatu Rolnictwa Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, Związku Zawodowego Rolników „Ojczyzna”, Rady Gospodarki Żywnościowej, Federacji Branżowych Związków Producentów Rolnych, NSZZ RI „Solidarność”, Związku Zawodowego Rolnictwa „Samobrona”, Związku Zawodowego Rolników Rzeczypospolitej „Solidarni”, Związku Zawodowego Pracowników Rolnictwa RP, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych LEWIATAN, Konfederacji Pracodawców Polskich, Federacji Związków Pracodawców – Dzierżawców i Właścicieli Rolnych, Krajowej Izby Lekarsko – Weterynaryjnej, Sekcji Krajowej Pracowników Weterynarii N.S.Z.Z. „Solidarność”, Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Lekarzy Weterynarii Inspekcji Weterynaryjnej, Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Lekarzy Weterynarii Wolnej Praktyki „Medicus Veterinarius”, Polskiego Stowarzyszenia Przetwórców Ryb, Polskiej Organizacji Handlu i Dystrybucji, Unii Przemysłu Chłodniczego, Polskiego Towarzystwa Rybackiego, Związku Producentów Ryb, Stowarzyszenia Producentów Ryb Łososiowatych, Związku Pracodawców Branży Zoologicznej, Zrzeszenia Producentów Ryb, Sztabu Kryzysowego Rybołówstwa, Instytutu Rybactwa Śródlądowego, Morskiego Instytutu Rybackiego, Polskiej Federacji Producentów Żywności, Polskiej Izby Gospodarki Odpadami, Państwowego Instytutu Weterynaryjnego – Państwowego Instytutu Badawczego oraz Ogólnopolskiego Towarzystwa Ochrony Zwierząt „Animals”.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾

z dnia.....2008 r.

w sprawie wymagań dla prowadzenia działalności w sektorze akwakultury²⁾

Na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625, z późn. zm.³⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wymagania weterynaryjne dla prowadzenia:

- 1) przedsiębiorstwa produkcyjnego sektora akwakultury, zwanego dalej „przedsiębiorstwem”;
- 2) zakładu przetwarzającego lub dokonującego uśmiercania zwierząt akwakultury w ramach zwalczania chorób, zwanego dalej „zakładem”;
- 3) obiektów innych niż przedsiębiorstwa produkcyjne sektora akwakultury, w których zwierzęta wodne są trzymane bez zamiaru umieszczania na rynku, łowisk typu „wpuść i złów” oraz przedsiębiorstw produkcyjnych sektora akwakultury, które wprowadzają na rynek zwierzęta akwakultury wyłącznie w celu spożycia przez ludzi, zgodnie z art. 1 ust. 3 lit. c rozporządzenia (WE) nr 853/2004.

§ 2.1. Stwierdzenie spełniania wymagań weterynaryjnych w przypadku przedsiębiorstw sektora akwakultury zajmujących się chowem i hodowlą mięczaków na obszarze hodowli mięczaków, może obejmować kilka przedsiębiorstw.

2. Dla zakładów wysyłkowych, zakładów oczyszczania oraz zakładów o podobnym profilu działalności znajdujących się na obszarze hodowli mięczaków jest wymagane indywidualne stwierdzenie wymagań.

§ 3. Powiatowy lekarz weterynarii wydaje decyzję o stwierdzeniu spełniania wymagań weterynaryjnych, jeżeli podmiot prowadzący działalność w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa produkcyjnego sektora akwakultury lub podmiot prowadzący działalność w zakresie prowadzenia zakładu przetwórczego zapewnia:

- 1) spełnianie wymagań określonych w rozporządzeniu;
- 2) stosowanie procedur potwierdzających spełnianie wymagań, o których mowa w pkt 1;
- 3) sprawowanie nadzoru przez powiatowego lekarza weterynarii.

§ 4. 1. Powiatowy lekarz weterynarii odmawia stwierdzenia spełniania wymagań weterynaryjnych, jeżeli działalność przedsiębiorstwa lub zakładu stanowi niedopuszczalne ryzyko rozprzestrzeniania się chorób na gospodarstwa, obszary hodowli mięczaków lub na dzikie zwierzęta wodne znajdujące się w sąsiedztwie gospodarstwa lub obszaru hodowli mięczaków.

2. Odmowę stwierdzenia wymagań weterynaryjnych poprzedza się umożliwieniem zastosowania środków ograniczających ryzyko, w tym zmianę lokalizacji prowadzenia działalności.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwa:

1) prowadzą ewidencję:

a) przemieszczania zwierząt akwakultury i ich produktów do oraz z gospodarstwa lub obszaru hodowli mięczaków ze wskazaniem miejsca pochodzenia i przeznaczenia,

b) śmiertelności w poszczególnych jednostkach epizootycznych odpowiednio do danego typu produkcji,

c) wyników programu nadzoru zdrowia zwierząt prowadzonego w oparciu o ocenę ryzyka;

2) realizują we własnym zakresie i na własny koszt program nadzoru zdrowia zwierząt zgodnie z oceną ryzyka i odpowiednio do typu produkcji, w celu wykrycia zwiększonej śmiertelności i chorób objętych obowiązkiem zwalczania.

2. Program nadzoru sporządza się z uwzględnieniem wytycznych Komisji Europejskiej zawartych w art. 10 ust. 4 dyrektywy Rady 2006/88/WE .

3. Częstotliwość kontroli połączonej z pobieraniem i badaniem próbek w ramach programu nadzoru, o których mowa w ust. 1 pkt 2, jest określona w załączniku nr 1 do rozporządzenia, kolumna 7.

4. Wytyczne, według których ustala się poziom zagrożenia oraz zakres działań wymaganych dla poszczególnych typów nadzoru, są określone w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

5. Program nadzoru, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w tym pobieranie i badanie próbek, jest realizowany niezależnie od badań i nadzoru prowadzonego przez organy Inspekcji Weterynaryjnej w związku ze zwalczaniem chorób zwierząt akwakultury.

§ 6. Zakłady powinny posiadać system oczyszczania ścieków unieszkodliwiający czynnik chorobotwórczy lub inny sposób oczyszczania ścieków, zmniejszający do dopuszczalnego poziomu ryzyko przeniesienia czynnika chorobotwórczego do wód naturalnych oraz prowadzić ewidencję przemieszczania zwierząt akwakultury i ich produktów do i z zakładów ze wskazaniem miejsca pochodzenia i przeznaczenia.

§ 7. Przedsiębiorstwa oraz zakłady stosują dobrą praktykę higieniczną opracowaną stosownie do prowadzonej działalności w celu zapobieżenia przeniesieniu na ich teren lub rozprzestrzeniania się choroby poza przedsiębiorstwo lub zakład.

§ 8. Podmiot transportujący zwierzęta akwakultury prowadzi ewidencję:

- 1) śmiertelności w trakcie transportu;
- 2) miejsc postojowych, w tym w gospodarstwach, obszarach hodowli mięczaków oraz zakładach;
- 3) miejsc wymiany wody, w szczególności miejsc jej poboru oraz usuwania w trakcie transportu.

§ 9.1. Powiatowy lekarz weterynarii przeprowadza urzędowe kontrole przedsiębiorstw i zakładów zgodnie z art. 3 rozporządzenia (WE) 882/2004, w celu potwierdzenia przestrzegania wymagań weterynaryjnych.

2. Kontrole, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej regularne inspekcje, wizyty, kontrole, a jeżeli to konieczne pobieranie próbek, uwzględniając ryzyko, jakie przedsiębiorstwa oraz zakłady stwarzają w związku z chorobami.

3. W razie stwierdzenia w wyniku kontroli naruszenia wymagań weterynaryjnych, powiatowy lekarz weterynarii stosuje środki zgodnie z art. 54 rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

§ 10. Przepisy § 5 i 8 stosuje się odpowiednio dla prowadzenia działalności, o której mowa w § 1 pkt 3.

§ 11. Traci moc rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 7 października 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia działalności w zakresie chowu lub hodowli zwierząt akwakultury oraz rozrodu ryb (Dz. U. Nr 231, poz. 2323)

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 131, poz. 915 oraz z 2007 r. Nr 38, poz. 244).

²⁾ Przepisy niniejszego rozporządzenia częściowo wdrażają postanowienia dyrektywy Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz. Urz. UE L 328 z 24.11.2006, str. 14).

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 23, poz. 188 i Nr 33, poz. 289, z 2006 r. Nr 17, poz. 127, Nr 144, poz. 1045 i Nr 249, poz. 1830, z 2007 r. Nr 133, poz. 920 oraz z 2008 r. Nr , poz.

Zalecana częstotliwość kontroli

Lp.	Występujące gatunki	Status epizotyczny	Poziom zagrożenia	Typ nadzoru	Zalecana częstotliwość kontroli urzędowych	Zalecana częstotliwość kontroli przeprowadzanych w ramach programu nadzoru
1	2	3	4	5	6	7
1	Brak gatunków wrażliwych na choroby podlegające obowiązkowi zwalczania	Kategoria I	niski	bierny	1 co 4 lata	1 co 4 lata
2	Obecność gatunków wrażliwych na choroby podlegające obowiązkowi zwalczania	Kategoria I	wysoki	aktywny, ukierunkowany lub bierny	1 w roku	1 w roku
			średni		1 co 2 lata	1 co 2 lata
			niski		1 co 4 lata	1 co 2 lata
3	Obecność gatunków wrażliwych na choroby podlegające obowiązkowi zwalczania	Kategoria II	wysoki	ukierunkowany	1 w roku	1 w roku
			średni		1 co 2 lata	1 co 2 lata
			niski		1 co 4 lata	1 co 2 lata
4	Obecność gatunków wrażliwych na choroby podlegające obowiązkowi zwalczania	Kategoria III	wysoki	aktywny	1 w roku	3 w roku
			średni		1 w roku	2 w roku
			niski		1 co 2 lata	1 w roku
5	Obecność gatunków wrażliwych na choroby podlegające obowiązkowi zwalczania	Kategoria IV	wysoki	ukierunkowany	1 w roku	1 w roku
			średni		1 co 2 lata	1 co 2 lata
			niski		1 co 4 lata	1 co 2 lata
6	Obecność gatunków wrażliwych na choroby podlegające obowiązkowi zwalczania	Kategoria V	wysoki	bierny	1 co 4 lata	1 w roku
			średni		1 co 4 lata	1 co 2 lata
			niski		1 co 4 lata	1 co 4 lata

Wytyczne, według których ustala się poziom zagrożenia oraz zakres działań wymaganych dla poszczególnych typów nadzoru

I. Poziomy zagrożenia

1. Gospodarstwa lub obszary hodowli mięczaków o wysokim poziomie zagrożenia to gospodarstwa lub obszary hodowli:

1) w których istnieje wysokie prawdopodobieństwo rozprzestrzenienia się chorób i zarażenia zwierząt hodowlanych przez zwierzęta z innych gospodarstw lub dziko żyjące, albo też przeniesienia choroby do innych gospodarstw lub na zwierzęta dziko żyjące,

2) prowadzące działalność w warunkach potencjalnie zwiększających ryzyko pojawienia się ogniska choroby (wysoka biomasa, niska jakość wody) wśród utrzymywanych tam gatunków zwierząt,

3) umieszczające na rynku żywe zwierzęta wodne do hodowli lub odnowy populacji.

2. Gospodarstwa lub obszary hodowli mięczaków o średnim poziomie zagrożenia to gospodarstwa lub obszary hodowli:

1) w których istnieje średnie prawdopodobieństwo rozprzestrzenienia się chorób i zarażenia zwierząt hodowlanych przez zwierzęta z innych gospodarstw lub dziko żyjące, albo też przeniesienia choroby do innych gospodarstw lub na zwierzęta dziko żyjące,

2) prowadzące działalność w warunkach niekoniecznie zwiększających ryzyko pojawienia się ogniska choroby (średnia biomasa, średnia jakość wody) wśród utrzymywanych tam gatunków zwierząt,

3) umieszczające na rynku żywe zwierzęta wodne głównie z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi.

3. Gospodarstwa lub obszary hodowli mięczaków o niskim poziomie zagrożenia to gospodarstwa lub obszary hodowli:

- 1) w których istnieje niskie prawdopodobieństwo rozprzestrzenienia się chorób i zarażenia zwierząt hodowlanych przez zwierzęta z innych gospodarstw lub dziko żyjące, albo też przeniesienia choroby do innych gospodarstw lub na zwierzęta dziko żyjące,
- 2) prowadzące działalność w warunkach niezwiększających ryzyka pojawienia się ogniska choroby (niska biomasa, wysoka jakość wody) wśród przebywających tam zwierząt,
- 3) umieszczające na rynku żywe zwierzęta wyłącznie z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi.

II. Zakres działań wymaganych dla poszczególnych typów nadzoru

1. Nadzór bierny obejmuje obowiązek niezwłocznego powiadomienia o wystąpieniu lub podejrzeniu wystąpienia chorób podlegających obowiązkowi zwalczania lub zwiększonej śmiertelności. W takich przypadkach stosuje się przepisy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt akwakultury określające postępowanie przy podejrzeniu choroby.

2. Nadzór aktywny obejmuje:

- 1) bieżącą inspekcję przeprowadzoną przez powiatowego lekarza weterynarii,
- 2) badanie kliniczne populacji zwierząt akwakultury w gospodarstwie lub na obszarze hodowli mięczaków w celu wykrycia objawów klinicznych choroby,
- 3) pobranie próbek do badań w przypadku podejrzenia choroby podlegającej obowiązkowi zwalczania lub zwiększonej śmiertelności,
- 4) obowiązek niezwłocznego powiadomienia o wystąpieniu lub podejrzeniu wystąpienia choroby podlegającej obowiązkowi zwalczania lub zwiększonej śmiertelności.

3. Nadzór ukierunkowany powinien obejmować:

- 1) bieżącą inspekcję przeprowadzoną przez powiatowego lekarza weterynarii,
- 2) pobranie próbek od zwierząt akwakultury i ich badanie w celu wykrycia czynników chorobotwórczych wywołujących określone choroby, zgodnie z przepisami o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt,

3) obowiązek niezwłocznego powiadomienie o wystąpieniu lub podejrzeniu wystąpienia choroby podlegającej obowiązkowi zwalczania lub zwiększonej śmiertelności.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie wymagań dla przedsiębiorstw produkcyjnych i zakładów przetwórczych sektora akwakultury stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625, z późn. zm.). Projektowane rozporządzenie częściowo wdraża do polskiego porządku prawnego dyrektywę Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz. Urz. UE L 328 z 24.11.2006, str. 14).

Dotychczas kwestia ta była regulowana przez rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 7 października 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia działalności w zakresie chowu lub hodowli zwierząt akwakultury oraz rozrodu ryb (Dz. U. Nr 231, poz. 2323).

Rozporządzenie określa warunki, jakie muszą spełniać przedsiębiorstwa produkcyjne sektora akwakultury i zakłady przetwórcze w celu uzyskania zatwierdzenia.

Obowiązujące prawodawstwo wspólnotowe uwzględnia chów i hodowlę wielu dodatkowych gatunków ryb, w szczególności gatunków morskich, w akwakulturze. Także nowe typy praktyk hodowlanych obejmujących inne gatunki ryb stają się coraz bardziej powszechne. Ponadto chów i hodowla skorupiaków, omułków, małży jadalnych i uchwóćów nabiera coraz większego znaczenia.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projektowany akt normatywny

Rozporządzenie będzie oddziaływać na organy Inspekcji Weterynaryjnej, posiadaczy zwierząt akwakultury oraz podmioty prowadzące działalność w zakresie akwakultury.

2. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na budżet państwa.

3. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowana regulacja zapewni bezpieczeństwo epizootyczne populacji zwierząt w Polsce, a co za tym idzie zwiększy konkurencyjność polskich producentów rolnych na rynku Unii Europejskiej.

5. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

6. Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia został wysłany w celu zaopiniowania między innymi do: Krajowej Rady Izb Rolniczych, Krajowego Związku Rolników Kółek i Organizacji Rolniczych, Sekretariatu Rolnictwa Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, Związku Zawodowego Rolników „Ojczyzna”, Rady Gospodarki Żywnościowej, Federacji Branżowych Związków Producentów Rolnych, NSZZ RI „Solidarność”, Związku Zawodowego Rolnictwa „Samoobrona”, Związku Zawodowego Rolników Rzeczypospolitej „Solidarni”, Związku Zawodowego Pracowników Rolnictwa RP, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych LEWIATAN, Konfederacji Pracodawców Polskich, Federacji Związków Pracodawców – Dzierżawców i Właścicieli Rolnych, Krajowej Izby Lekarsko – Weterynaryjnej, Sekcji Krajowej Pracowników Weterynarii N.S.Z.Z. „Solidarność”, Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Lekarzy Weterynarii Inspekcji Weterynaryjnej, Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Lekarzy Weterynarii Wolnej Praktyki „Medicus Veterinarius”, Polskiego Stowarzyszenia Przetwórców Ryb, Polskiej Organizacji Handlu i Dystrybucji, Unii Przemysłu Chłodniczego, Polskiego Towarzystwa Rybackiego, Związku Producentów Ryb, Stowarzyszenia Producentów Ryb Łososiowatych, Związku Pracodawców Branży Zoologicznej, Zrzeszenia Producentów Ryb, Sztabu Kryzysowego Rybołówstwa, Instytutu Rybactwa Śródlądowego, Morskiego Instytutu Rybackiego, Polskiej Federacji Producentów Żywności, Polskiej Izby Gospodarki Odpadami, Państwowego Instytutu Weterynaryjnego – Państwowego Instytutu Badawczego oraz Ogólnopolskiego Towarzystwa Ochrony Zwierząt „Animals”.

06/20rch